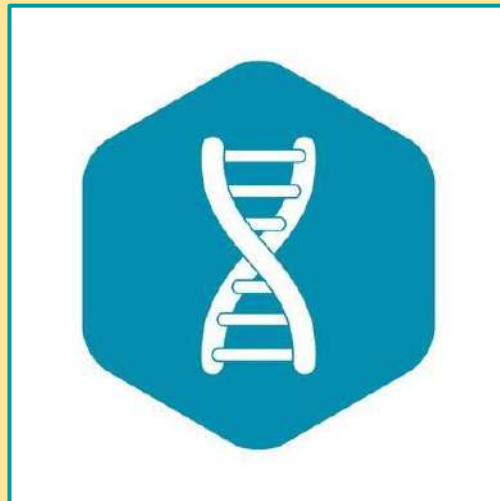

Αφύσικη Επιλογή

Γιώργος Καλτσάς

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Ο Γιώργος Καλτσάς γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Πληροφορική και Διοίκηση Επιχειρήσεων. Εργάζεται στην ανάπτυξη Πληροφοριακών Συστημάτων.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6976400037

Email: georkalt@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία [Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020] με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Αφύσικη Επιλογή* του Γιώργου Καλτσά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Λέανδρος

Ελένη

Γιώργος

Ολίβια

Πέτρος

Έμιλυ

Μιχάλης

Βαλέρια

Εκείνη

Εκείνος

Περίληψη

Σε μια προσπάθειά να κρατήσει τους γονείς του ζωντανούς στη μνήμη του, ο Λέανδρος, ερευνητής γενετικής, επιστρέφει μετά από δέκα χρόνια στη γενέτειρά του και αποφασίζει να μιλήσει με συγγενείς, φίλους και συναδέλφους τους. Διαπιστώνει ότι οι περισσότεροι προσπαθούν να ξεχάσουν το θάνατό τους. Καθώς η μία συνάντηση τον οδηγεί στην επόμενη, η αμφιβολία ριζώνει μέσα του. Αρχίζει να αμφισβητεί αυτά που τόσα χρόνια θεωρούσε δεδομένα. Στόχος του είναι να μάθει τι πραγματικά συνέβη τότε. Η αποκάλυψη έρχεται, αλλά η αλήθεια είναι τρομακτική. Τα μεγέθη είναι πολύ μεγαλύτερα απ' ό,τι φανταζόταν. Ο Λέανδρος καλείται να διαχειριστεί ένα μυστικό που επηρεάζει εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές.

~ 1 ~

Βράδυ στο σαλόνι του Γιώργου και της Ελένης. Ο Λέανδρος παίζει σκάκι με το Γιώργο, η Ελένη κάθεται δίπλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εκατόν πενήντα.

ΕΛΕΝΗ: Αποκλείεται!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μπορεί και περισσότερο.

ΕΛΕΝΗ: Είναι δυνατόν;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ίσως κι εκατόν ογδόντα.

ΕΛΕΝΗ: Ακούς Γιώργο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: *[συνεχίζοντας να κοιτάζει τη σκακιέρα]* Μμμμμ.

ΕΛΕΝΗ: Το περίμενες;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κάπου το έχω διαβάσει.

ΕΛΕΝΗ: Δεν είναι απίστευτο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: *[βγάζει ένα πιόνι του Λέανδρου εκτός]* Να δούμε.

ΕΛΕΝΗ: Άστον παιδί μου. Μια ζωή δύσπιστος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχει δίκιο. Αν δεν βγει στην παραγωγή, τίποτα δεν έχει σημασία.

ΕΛΕΝΗ: Θα βγει. Πιστεύω σε σένα. Από μικρός ήσουν πεισματάρης. Κι εργατικός.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όλη η ομάδα δουλεύει σκληρά, τρία χρόνια τώρα. Ευτυχώς, φαίνεται ότι οι κόποι μας αποδίδουν.

ΕΛΕΝΗ: Με ένα μόνο εμβόλιο τα εκατόν πενήντα;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τουλάχιστον. *[βγάζει ένα πιόνι του Γιώργου εκτός]* Το εμβόλιο θα επεμβαίνει στο DNA του εμβρύου με μεγάλη ακρίβεια και θα διορθώνει εκ γενετής βλάβες που πιθανόν θα οδηγούσαν σε σοβαρές ασθένειες.

ΕΛΕΝΗ: Μπράβο Λέανδρε! *[παύση]* Οι γονείς σου θα ήταν περήφανοι για σένα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ελένη!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εντάξει θείε. *[παύση]* Καταλαβαίνετε ότι οι θάνατοι που οφείλονται σε καρδιοπάθεια ή καρκίνο θα μειωθούν σε μεγάλο βαθμό. Δεν είναι όμως μόνο αυτό.

ΕΛΕΝΗ: Έχει κι άλλο;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πέρα από τη στοχευμένη γενετική θεραπεία, το εμβόλιο θα καθιστά τον οργανισμό περισσότερο ανθεκτικό. *[βγάζει ένα ακόμη πιόνι του Γιώργου εκτός]*

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μάλιστα. Κατασκευή μεταλλαγμένων ανθρώπων.

ΕΛΕΝΗ: Σταμάτα Γιώργο! Ήρθε να μας δει μετά από τόσα χρόνια κι εσύ τον αποπαίρνεις. *[προς τον Λέανδρο]* Πηγαίνω να ετοιμάσω το δωμάτιό σου.

Η Ελένη φιλάει τον Λέανδρο, εκείνος το δέχεται αμήχανα. Η Ελένη αποχωρεί. Φεύγοντας κάνει νόημα στο Γιώργο να ηρεμήσει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Η επέμβαση στο DNA είναι ελάχιστη. Σχεδόν μηδαμινή.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Παραμένει μετάλλαξη.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έστω. Το όφελος όμως το σκέφτεσαι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όφελος για ποιον;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Για τον άνθρωπο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι εννοείς; Το προσδόκιμο ζωής θα διπλασιαστεί. Και θα είναι ποιοτικά χρόνια, όχι χρόνια αδυναμίας. [παύση] Ματ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: [σηκώνεται] Πρέπει να ξύνουμε την επιφάνεια, να βλέπουμε πέρα από το προφανές, αυτό εννοώ. Να αντιλαμβανόμαστε τη μεγάλη εικόνα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θεε να γίνεις πιο σαφής;

ΓΙΩΡΓΟΣ: [φτιάχνει δύο ουίσκι] Φαντάσου μία μυρμηγκοφωλιά, μία ολόκληρη αποικία κάτω απ' το έδαφος. Το κάθε μέλος της δουλεύει ασταμάτητα προκειμένου να προμηθεύσει με τη μέγιστη δυνατή ποσότητα τροφής τις αποθήκες. Κάνει το καλύτερο που μπορεί για να εξασφαλίσει την επιβίωση όλων. Όμως, τελικά, η οσμή από τις συγκεντρωμένες ποσότητες θα φέρει το τέλος της αποικίας. [του δίνει το ένα ποτήρι] Ο μυρμηγκοφάγος, φτωχός στην όραση αλλά με δυνατή όσφρηση, θα εντοπίσει τον μυστικό υπόγειο κόσμο και θα εξολοθρεύσει τον πληθυσμό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [πίνει μια γουλιά] Περιμένω να ακούσω το συσχετισμό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έλα τώρα, τον έχεις μαντέψει. [πίνει μια γουλιά και συνεχίζει] Ο διπλασιασμός του προσδόκιμου ζωής ακούγεται ευεργετικός. Ποιες είναι όμως οι μελλοντικές συνέπειες ενός τέτοιου ενδεχομένου; Η ταχύτερη εξάντληση των φυσικών πόρων του πλανήτη θα οδηγήσει σε αφανισμό το ανθρώπινο γένος, πολύ γρηγορότερα από ότι είχε ποτέ προβλεφθεί.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δε συμφωνώ. Τα μυρμηγκία δεν πρέπει να σταματήσουν να φέρνουν τροφή στη φωλιά. Αλλά να βρουν τρόπους να καλύψουν την οσμή της από τον μυρμηγκοφάγο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μάλιστα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο άνθρωπος οφείλει να στοχεύει στην επιμήκυνση και τη βελτίωση της ζωής του. Και παράλληλα να βρει τον τρόπο να επιβραδύνει την εξάντληση των φυσικών πόρων. Ίσως με πιο υπεύθυνες επιλογές για όσο ζει. Το σίγουρο είναι ότι, αργά ή γρήγορα, θα πρέπει να αντιμετωπίσει την αναπόφευκτη στιγμή της εξάντλησης, το σημείο μηδέν. Το να σταματήσει όμως η πρόοδος της επιστήμης, δεν είναι λύση.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και το επόμενο βήμα; Ξέρω που το πάτε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Κι αυτό το ξέρεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θα επιλέγουμε τα εξωτερικά χαρακτηριστικά των παιδιών μας. Ύψος, χρώμα μαλλιών και ματιών, ίσως και χρώμα δέρματος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το περίμενα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Α ναι;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Φυσικά. Αυτά δε λένε οι φυλλάδες και τα σάιτ για να αυξήσουν το κοινό τους;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Η τελειότητα θα κερδίσει τη διαφορετικότητα. Αυτό βλέπω εγώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είσαι υπέρ της διαφορετικότητας; Δεν το είχα καταλάβει.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είμαι εναντίον της παρέμβασης στη φύση.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όλοι παρεμβαίνουμε, θέλοντας και μη. Ακόμα κι εσύ, αυτή τη στιγμή.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είναι και το άλλο, βέβαια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ποιο άλλο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Η γενετικά προκαθορισμένη εμφάνιση είναι το λιγότερο. Δεν θα περιοριστούμε εκεί. Με ένα τέτοιο κεκτημένο, το επόμενο μεγάλο στοίχημα για τη Γενετική θα είναι η προκαθορισμένη συμπεριφορά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το σενάριο γίνεται ολοένα και καλύτερο. Σχεδόν οργουελικό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Με μένα μιλάς, όχι με τη θεία σου. Ερευνητές υποστηρίζουν ότι έχουν βρεθεί συγκεκριμένα γονίδια που σχετίζονται άμεσα με χαρακτηριστικά όπως η επιθετική ή η ριψοκίνδυνη συμπεριφορά. Κάνω λάθος;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ανυπόστατοι ισχυρισμοί, αν ρωτάς τη γνώμη μου. Αλλά ας υποθέσουμε ότι έχουν κάποια βάση. Και λοιπόν;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Φοβάμαι τη στιγμή που θα παρεμβαίνουμε γενετικά στη συμπεριφορά, ή ακόμα και στη σκέψη. Μιλάμε για μια άβουλη κι εύκολα ελεγχόμενη μάζα. Τον τέλειο στρατό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μόνο υποθετικά μπορώ να απαντήσω σε κάτι σχεδόν αφελές.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Περιμένω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το να επέμβεις γενετικά για να περιορίσεις την επιθετική συμπεριφορά που μπορεί, υπό συνθήκες, να οδηγήσει στο έγκλημα, είναι κάτι που θα με έβρισκε σύμφωνο, αν ήταν εφικτό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν εκπλήσσομαι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το να συμβάλλει όμως η Γενετική στη δημιουργία πειθήνιων, υποταγμένων ανθρώπων μου φαίνεται εφιαλτικό. Κι ευτυχώς απίθανο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καταλαβαίνω. Προφανώς δεν σας επιτρέπουν να μιλάτε γι' αυτά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το παρατραβάς θείε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: [σκέφτεται] Με συγχωρείς. Δεν ευθύνεσαι εσύ για όλες της αποφάσεις της επιστημονικής κοινότητας. [παύση] Ίσως και να έχεις δίκιο. Είναι εύκολο να επηρεαστεί κανείς από το κλίμα που προσπαθούν να καλλιεργήσουν τα μέσα ενημέρωσης. [παύση] Όπως και να 'χει, το θέμα της εξάντλησης των φυσικών πόρων δεν πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους.

Εμφανίζεται η Ελένη χαρούμενη.

ΕΛΕΝΗ: Έτοιμος! Όπως τότε! *[καταλαβαίνει την ένταση και παγώνει]*

Σκοτάδι

~ 2 ~

Το επόμενο πρωί, στην κουζίνα για πρωινό. Η Ελένη σερβίρει τον Λέανδρο που τρώει, ο Γιώργος πίνει καφέ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δώδεκα.

ΕΛΕΝΗ: Μόνο; Ούτε δύο εβδομάδες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν είναι στο χέρι μου.

ΕΛΕΝΗ: Αν το ήθελες, θα μπορούσες. Τώρα έχουμε μεγάλο χώρο, θα είσαι ανεξάρτητος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το βλέπω. Είναι αρκετά μεγαλύτερο από το προηγούμενο.

ΕΛΕΝΗ: Θα μείνεις;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν είναι θέμα χώρου. Μου είναι αδύνατον.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί τον πιέζεις;

ΕΛΕΝΗ: Έχουμε τόσα χρόνια να –

ΓΙΩΡΓΟΣ: [τη διακόπτει] Για να λέει δεν μπορεί, το εννοεί.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μην την αποπαίρνεις.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γίνεται επίμονη ώρες-ώρες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [στην Ελένη] Δυστυχώς η δουλειά δεν μπορεί να περιμένει. Είμαστε στην κρισιμότερη φάση.

ΕΛΕΝΗ: Πάνω που θα σε έχουμε συνηθίσει, θα φύγεις πάλι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Με την πρώτη ευκαιρία θα γυρίσω.

ΕΛΕΝΗ: Το ίδιο είπες και πριν δέκα χρόνια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Η έρευνα θέλει θυσίες, θεία. Απαιτεί προσήλωση και πειθαρχία.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σωστά. Τίποτα σημαντικό δεν γίνεται χωρίς κόστος.

ΕΛΕΝΗ: *[στο Λέανδρο]* Κι εμείς; Είμαστε οικογένεια. Δεν μετράμε;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μπροστά στην εξέλιξη της ανθρωπότητας, όλα τα υπόλοιπα περνούν σε δεύτερη μοίρα.

ΕΛΕΝΗ: Μάλιστα... Καταλαβαίνω. *[παύση]* Είναι δύσκολο για σένα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Για όλη την ομάδα.

ΕΛΕΝΗ: Είναι δύσκολο να είσαι εδώ. Να θυμάσαι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σταμάτα επιτέλους!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχει δίκιο. Είναι δύσκολο. Όμως θέλω να θυμάμαι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν ωφελεί.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γί αυτό ήρθα. Για να μην τους ξεχάσω. Είκοσι χρόνια μετά, τους θυμάμαι ελάχιστα.

ΕΛΕΝΗ: Ήσουν μόλις οκτώ όταν έγινε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όσο περνά ο καιρός, τους χάνω όλο και περισσότερο. Κι αυτό με πληγώνει. Κάτι πρέπει να κάνω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι μπορείς να κάνεις;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[βάζει καφέ, σηκώνεται από το τραπέζι με το φλυτζάνι]* Σκοπεύω να συναντηθώ με όσους τους γνώριζαν καλά: συγγενείς, φίλους και συναδέλφους. Θα τους ζητήσω να μου μιλήσουν για κείνους, ενώ θα ηχογραφώ την κουβέντα. Όταν γυρίσω στην Αμερική, θα απομαγνητοφωνήσω το υλικό και θα επιχειρήσω να γράψω κάτι σαν το ημερολόγιό τους. Θα με βοηθήσει να τους κρατήσω ζωντανούς στη μνήμη μου. Τους το οφείλω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν το βρίσκω καλή ιδέα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είναι ο μόνος τρόπος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τους άλλους τους σκέφτηκες; Θα είναι επώδυνη μια τέτοια συζήτηση.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ενώ για μένα όχι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ήταν για όλους μας δύσκολο. Προσπαθούμε να το αφήσουμε πίσω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θείε, σε παρακαλώ. [και στους δυο] Εκτιμώ που αναλάβατε να με μεγαλώσετε μετά το ατύχημα. Αλλά πρέπει να καταλάβετε, δεν έχω άλλη επιλογή. Όσο δύσκολο κι αν είναι, σας παρακαλώ να με βοηθήσετε. Είναι ζωτικής σημασίας, δεν θα το ζητούσα διαφορετικά. [γυρίζει στην Ελένη] Θεία, τι λες; Να ξεκινήσουμε μαζί;

Η Ελένη, που τόση ώρα τους άκουγε αμίλητη, ξεσπάει σε κλάματα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είδες τι κάνεις; Το 'ξερα!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [στην Ελένη] Σε παρακαλώ...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Το συνεχίζεις;

ΕΛΕΝΗ: [τους διακόπτει κλαίγοντας] Όχι Γιώργο, έχει δίκιο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δίκιο;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ηρέμησε, θείε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πώς να ηρεμήσω; Έρχεσαι και μας αναστατώνεις! Δες την!

ΕΛΕΝΗ: [σκουπίζοντας τα δάκρυνά της] Καλά είμαι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλά το λες αυτό; [στον Λεάνδρο] Μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι!

Ο Γιώργος φεύγει εκνευρισμένος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το ξέρω ότι είναι δύσκολο. Όποτε θες σταματάμε. *[βγάζει το μαγνητόφωνο και πατάει το rec]*

ΕΛΕΝΗ: *[περνούν λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να ηρεμήσει]* Αν και δίδυμες, ήμασταν εντελώς διαφορετικές. Όχι μόνο εξωτερικά. Πάντα τη θαύμαζα. Είχε έναν αφοπλιστικό τρόπο να σε κερδίζει. Να σε παίρνει με το μέρος της. Χωρίς καν να χρειαστεί να πει κάτι. Έφτανε να βρίσκεται απέναντί σου και να σε κοιτάζει. Κατά κάποιο τρόπο ζούσα πάντα στη σκιά της, αλλά το απολάμβανα. Ήμουν περήφανη για κείνη. *[παύση]* Από μικρή ένιωθε την ανάγκη να προσφέρει, όπως κι εσύ. Έτσι, ήταν για όλους μας αναμενόμενη η απόφασή της να σπουδάσει ιατρική. Και δεν προσπάθησε κανείς να την αποτρέψει όταν μας ανακοίνωσε ότι θα πάει στην Αφρική με τους «Γιατρούς χωρίς σύνορα». Μόλις γνώρισε τον πατέρα σου, αποφάσισε να επιστρέψει μόνιμα στην Ελλάδα. Μαζί με την Έμιλυ, την κολλητή της από τη σχολή, άνοιξαν ιατρείο και παρείχαν δωρεάν τις υπηρεσίες τους σε άνεργους και φτωχούς. Φρόντιζε για όλους. Όμως...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΕΛΕΝΗ: Έπρεπε να φροντίσει κι εσένα, τη χρειαζόσουν. Κι εκείνη...

Μπαίνει ο Γιώργος. Η Ελένη τον αντιλαμβάνεται και διστάζει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δε σε καταλαβαίνω.

ΕΛΕΝΗ: Τα 'χω χαμένα παιδί μου. Απ' τη συγκίνηση. Μη μου δίνεις σημασία.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αρκετά.

Σκοτάδι.

~ 3 ~

Το ίδιο απόγευμα, στο σπίτι της γιαγιάς του. Βλέπουμε το Λέανδρο μόνο του να κοιτάζει φωτογραφίες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ένα κι ογδόντα πέντε;

ΟΛΙΒΙΑ: [φωνάζει από μέσα] Ενενήντα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο ψηλότερος ε;

ΟΛΙΒΙΑ: [εξακολουθεί να φωνάζει από μέσα] Με διαφορά. [μετά από λίγο] Να τες!

Μπαίνει η γιαγιά με ένα άλμπουμ με φωτογραφίες. Του το δίνει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ευχαριστώ. [ανοίγει το άλμπουμ, ξεφυλλίζει]

ΟΛΙΒΙΑ: Πάλι καλά που το κράτησα. Δεν το έχω ανοίξει από τότε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μοιάζουμε [σταματάει σε μία φωτογραφία]. Πόσο είναι εδώ;

ΟΛΙΒΙΑ: Στο λύκειο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [βγάζει το μαγνητόφωνο] Πως ήταν; [πατάει το rec]

ΟΛΙΒΙΑ: Μη με βάζεις να τα θυμάμαι. Δε θα μπορώ να κοιμηθώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [σταματάει την ηχογράφηση] Σου εξήγησα και συμφώνησες.

ΟΛΙΒΙΑ: Στα λόγια είναι εύκολο. Όμως ο πόνος δεν αντέχεται. Κι ας πέρασαν είκοσι χρόνια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Καταλαβαίνω. Προσπάθησε, σε παρακαλώ. Είναι σημαντικό.

ΟΛΙΒΙΑ: Όχι, δεν καταλαβαίνεις. [παύση] Τιμωρήθηκα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ορίστε;

ΟΛΙΒΙΑ: *[σκέφτεται, τελικά συνεχίζει]* Ήμουν στα είκοσι και ονειρευόμουν το μέλλον. Το μόνο που με ενδιέφερε ήταν οι σπουδές μου. Η καριέρα μου. Όταν έμαθα ότι ήμουν έγκυος στον πατέρα σου, ένιωσα τον κόσμο να γκρεμίζεται. Δεν ήμουν έτοιμη να γίνω μητέρα. Θα τα κατέστρεφα όλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σκέφτηκες να το ρίξεις;

ΟΛΙΒΙΑ: Το προσπάθησα. Δεν μπορούσα να πάω σε κλινική. Δεν είχα τα χρήματα. Να το πω στους γονείς μου, ούτε λόγος. Ήμουν απελπισμένη. Έψαξα, ρώτησα. Μου είπαν για τον απήγανο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Απήγανο;

ΟΛΙΒΙΑ: Ένα βότανο. Το λάδι του, σε ικανή ποσότητα, μπορεί να τερματίσει την κύηση. Δεν έβλεπα άλλη λύση.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όμως το μετάνιωσες.

ΟΛΙΒΙΑ: Το ήπια χωρίς δισταγμό. Άρχισα να πονάω. Με μετέφεραν στο νοσοκομείο. Ο πατέρας σου αγωνίστηκε να ζήσει πριν καν γεννηθεί. Και τα κατάφερε. Παρά τις προσπάθειές μου. *[παύση]* Καταλαβαίνεις τώρα; Η ίδια η ζωή με τιμώρησε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είσαι πολύ σκληρή με τον εαυτό σου. Ήταν μια επιλογή απελπισίας. Θόλωσες. Θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα.

ΟΛΙΒΙΑ: Μου άξιζε. Όταν ήπια το λάδι, χάραξα τη μοίρα του για πάντα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορώ να πιστέψω σε προλήψεις. Ακόμα κι έτσι να 'ναι, σου δίνεται μια ευκαιρία. Ένας λόγος παραπάνω για να μου μιλήσεις και να με βοηθήσεις να τον ζωντανέψω. Είμαι σίγουρος πως θα το ήθελε. *[πατάει ξανά το rec]*

ΟΛΙΒΙΑ: Επίμονος, σαν κι εκείνον. Εντάξει. *[διστάζει για λίγο]* Ήταν δύσκολο παιδί. Μου έκαναν παράπονα στο σχολείο. Μπλεκόταν συνεχώς σε καυγάδες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τον κοροΐδευαν;

ΟΛΙΒΙΑ: Δεν τολμούσαν. Ήταν θηρίο. Κοροΐδευαν άλλα παιδιά, αδύναμα. Κι ο πατέρας σου δεν το άντεχε αυτό. Έπαιζε ξύλο για να τα προστατέψει. Είχε δύο καλούς φίλους: τον Αλέξη, που τον έλεγαν αδερφή και τον Πέτρο, που τον είχαν για καθυστερημένο. Πάντα πίστευα ότι δεν είχε πολλά κοινά με κανέναν απ' τους δύο. Τους επέλεξε γιατί τον χρειάζονταν. Ήταν ο φύλακας-άγγελός τους.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και τα 'βαζε με πολλούς;

ΟΛΙΒΙΑ: Όταν έβλεπε την αδικία, δεν λογάριαζε τίποτα. Επαναστατούσε, κάτι κλονιζόταν μέσα του. Γινόταν ικανός για τα πάντα. Από τη μία τον καμάρωνα. Από την άλλη φοβόμουν ότι μπορεί να μπλέξει. *[παύση]* Δυστυχώς επιβεβαιώθηκα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[αφήνει το άλμπουμ]* Τον χτύπησαν άσχημα; *[περιμένει, δεν παίρνει απάντηση]* Τον συνέλαβαν;

ΟΛΙΒΙΑ: Όχι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τότε;

ΟΛΙΒΙΑ: ...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μου κρύβεις κάτι;

ΟΛΙΒΙΑ: Τι νόημα έχει τόσα χρόνια μετά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα μου πεις;

ΟΛΙΒΙΑ: *[διστάζει]* Τον έφαγαν Λέανδρε! Η ξεροκεφαλιά του φταίει για όλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Στάσου! *[σταματάει το μαγνητόφωνο]* Τι είν' αυτό τώρα;

ΟΛΙΒΙΑ: Υποψίες μιας τρελής γριάς. *[παύση]* Κακώς μίλησα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αναφέρεσαι στο τροχαίο;

ΟΛΙΒΙΑ: Ποτέ δεν πείστηκα ότι ήταν ατύχημα. Τα κατάφεραν περίφημα, τους παραμύθιασαν όλους. Μια μάνα όμως γνωρίζει το παιδί της.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι είν' αυτά που λες; Ποιοι;

ΟΛΙΒΙΑ: Μακάρι να 'ξερα. Βγήκε ο μπάσταρδος ο ιατροδικαστής και είπε ότι είχε πιεί. Ο γιός μου, που δεν μπορούσε να κατεβάσει σταγόνα. Το αλκοόλ του έκανε το στομάχι κόμπο. Ποιος ξέρει πόσα του 'δωσαν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορεί... *[αδειάζει το ποτήρι με το νερό του, σηκώνεται και αρχίζει να περπατά νευρικά]* Δεν μπορώ να το... είσαι σίγουρη; Είναι σοβαρό!

ΟΛΙΒΙΑ: Δεν θα στο 'λεγα διαφορετικά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί τώρα;

ΟΛΙΒΙΑ: Τι να 'λεγα σ' ένα παιδί; Όταν έγινες δεκαοκτώ, έριξες μαύρη πέτρα. Προσπάθησα να σε βρω, δεν τα κατάφερα. Αποκόπηκες από όλους, λες και μας διέγραψες. Λες και δεν υπήρξαμε ποτέ. Κάποια στιγμή τα παράτησα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δοκίμασες να μιλήσεις σε κάποιον;

ΟΛΙΒΙΑ: Κανείς δε με πήρε στα σοβαρά. Φαίνεται ότι ήταν βολική για όλους η εκδοχή του ατυχήματος. Γι' αυτό και δε με ξαναείδαν ποτέ τους.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οι θείοι; Τι σου είπαν;

ΟΛΙΒΙΑ: Με έλεγαν φαντασιόπληκτη. Έπρεπε να ξεχάσω αυτά τα παρανοϊκά σενάρια. Θα σου έκανε κακό ν' ακούσεις κάτι τέτοιο, ήσουν μικρός. Στο τελευταίο είχαν δίκιο, το ομολογώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν το χωράει ο νους μου... Γιατί να ήθελαν να τον σκοτώσουν; Τι μπορεί να έκανε;

ΟΛΙΒΙΑ: Ξέρεις πόσες φορές έχω κάνει στον εαυτό μου τις ίδιες ερωτήσεις; Κι ακόμα δεν έχω βρει κάποια απάντηση. Όμως, για να εξαγόρασαν τη δικαιοσύνη, δύο πράγματα είναι βέβαια: ότι αυτοί που το έκαναν έχουν μεγάλη δύναμη και ότι παιζόταν κάτι πολύ σοβαρό, κάτι που τους έκαιγε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γί' αυτό παραιτήθηκες; Φοβήθηκες;

ΟΛΙΒΙΑ: Εύκολα τα 'χεις τα συμπεράσματα. Δεν παραιτήθηκα. Ήμουν η μόνη. Αλλά ό,τι και να 'κανα, χτυπούσα σε τοίχο. Δεν θα απολογηθώ τώρα σε σένα! Όχι γι' αυτό!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Συγγνώμη. Δεν ήθελα να –

ΟΛΙΒΙΑ: Δεν ήθελες, αλλά με κατηγορείς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ποτέ δεν θα τολμούσα. [παύση] Και η μάνα μου; Γιατί κι εκείνη;

ΟΛΙΒΙΑ: Παράπλευρη απώλεια. Νομίζεις ότι κάτι τέτοιοι λογαριάζουν την ανθρώπινη ζωή;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τον έβλεπες τον τελευταίο καιρό; Είχες καταλάβει κάτι περίεργο; Ασυνήθιστο;

ΟΛΙΒΙΑ: Τον τελευταίο μήνα, λίγο καιρό μετά την πρόσληψή του στη φαρμακευτική, ζοριζόταν. Πρώτη φορά τον έβλεπα τόσο αγχωμένο. Νευρίαζε με το παραμικρό, δεν τον αναγνώριζα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Του μίλησες;

ΟΛΙΒΙΑ: Προσπάθησα. Μου έλεγε ότι είχε πολλή δουλειά. Δεν μπορούσα να το συζητήσω μαζί του περισσότερο, είχε απομακρυνθεί. Ένιωθα το γιό μου ξένο. Και είναι η τελευταία μου ανάμνηση από κείνον. Αυτό το κάνει ακόμα πιο δύσκολο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Λυπάμαι.

ΟΛΙΒΙΑ: Και τώρα τα ίδια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τώρα;

ΟΛΙΒΙΑ: Με σένα. Τόσα χρόνια σε περίμενα. Επιτέλους ήρθες. [παύση] Μα είσαι σαν ξένος. Όπως ο πατέρας σου πριν το τέλος. Τουλάχιστον εκείνος δεν ήταν πάντα έτσι. Κάτι τον έτρωγε. Για σένα δεν ξέρω. [παύση] Δε σε ξέρω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [σηκώνεται] Φεύγω.

ΟΛΙΒΙΑ: Περίμενε. [πηγαίνει προς το μέρος του] Θα σε ξαναδώ;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αν προλάβω. Έχω πολλά. Πρέπει να βιαστώ.

ΟΛΙΒΙΑ: Άσε με να σε γνωρίσω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορώ να το υποσχεθώ.

ΟΛΙΒΙΑ: Μόνο εσένα έχω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο καθένας έχει πρώτα τον εαυτό του.

Σκοτάδι.

~ 4 ~

Αργά το βράδυ, στο καφενείο του Πέτρου. Το μαγαζί είναι άδειο, λίγο πριν το κλείσιμο. Ο Λεάνδρος κι ο Πέτρος κάθονται σ' ένα τραπέζι.

ΠΕΤΡΟΣ: Κανά χιλιάρικο. Ενάμιση το πολύ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αξίζει τον κόπο;

ΠΕΤΡΟΣ: Μου φτάνουν. Εξάλλου, δεν το κάνω για τα χρήματα. Μ' αρέσει να 'μαι στο μαγαζί, να το δουλεύω. Έχω κάτι ν' ασχολούμαι. Λέω και καμιά κουβέντα, περνάει η ώρα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν βαριέσαι κάθε μέρα τα ίδια; Να φτιάχνεις καφέδες;

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν είμαστε όλοι για τα μεγάλα. Δίνω χαρά σε κάποιους ανθρώπους, δεν είναι και λίγο. Άσε που θέλω την ηρεμία μου. Δεν μ' αρέσουν οι εκπλήξεις. Εκτός βέβαια απ' τη σημερινή! Δεν σε γνώρισα ρε μπαγάσα! *[τον χτυπάει φιλικά, αλλά λίγο άγαρμπα, στον ώμο]* Το νιάνιαρο, ολόκληρος άντρας!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[κάνει πίσω, τινάζει το πουκάμισό του]* Πάνε και τόσα χρόνια.

ΠΕΤΡΟΣ: *[του κλείνει το μάτι]* Καμιά ιστορία παίζει;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[κατεβάζει το βλέμμα]* Όχι. *[παύση]* Η δουλειά δεν μου αφήνει χρόνο για τίποτα. Όμως είναι πολύ σημαντική για μένα. Ξέρεις, είμαστε ένα από τα πιο αναγνωρισμένα ερευνητικά κέντρα στον κόσμο.

ΠΕΤΡΟΣ: *[μονολογεί]* Ποιος να μου το 'λεγε! Το βαφτιστήρι μου μεγάλος και τρανός στις Αμερικές! *[κοιτάζει πάνω]* Α ρε κολλητέ... *[προς τον Λεάνδρο]* Καλή η δουλειά μικρέ, αλλά κι οι γυναίκες χρειάζονται!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θέλω μια χάρη.

ΠΕΤΡΟΣ: Ό,τι θες Λεό. Στον πατέρα σου τα οφείλω όλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γί' αυτόν πρόκειται.

ΠΕΤΡΟΣ: Ρίχτο. *[τινάζεται πάνω]* Περίμενε, κερνάω κρασί! Τι κρασί, νέκταρ!

Ο Πέτρος πηγαίνει στον πάγκο. Ο Λέανδρος κοιτά διερευνητικά το χώρο. Σύντομα ο Πέτρος επιστρέφει με μία κανάτα και δύο ποτήρια κρασιού.

ΠΕΤΡΟΣ: Εδώ είμαστε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν υπάρχει μπουκάλι;

ΠΕΤΡΟΣ: Μόνο βαρέλι. *[γεμίζει τα ποτήρια]* Πολύ φίνο! *[τσουγκρίζουν, πίνει]*
Λοιπόν;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[αφήνει το ποτήρι κάτω χωρίς να πιει]* Θέλω να θυμηθείς.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι να πρωθυμηθώ! Με γλύτωνε συνέχεια απ' τους νταήδες! Μετά από μια εκδρομή –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[τον διακόπτει]* Δεν έχω χρόνο για τέτοια, λυπάμαι.

ΠΕΤΡΟΣ: Πάσο. *[σκέφτεται]* Τότε; Τι χάρη θες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τα λέγατε όλα μεταξύ σας;

ΠΕΤΡΟΣ: Φυσικά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Λίγο πριν το ατύχημα, σου είχε αναφέρει κάτι; Κάτι που να σου έκανε εντύπωση;

ΠΕΤΡΟΣ: *[σκέφτεται]* Κοίτα, δεν μιλούσε πολύ τον τελευταίο καιρό. Απ' όταν βρήκε εκείνη την κωλοδουλειά, άλλαξε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πως άλλαξε;

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν του 'παιρνες εύκολα κουβέντα, είχε τα μούτρα κατεβασμένα. Προσπαθούσα να του φτιάξω το κέφι, αλλά τζίφος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τίποτα άλλο;

ΠΕΤΡΟΣ: *[σκέφτεται για λίγο, μετά πετάγεται]* Ναι! Κάτι περίεργα τηλεφωνήματα! Όταν χτυπούσε το κινητό, τινάζοταν. Και πάντα πήγαινε λίγο πιο πέρα. Μετά γύριζε άσπρος σαν το πανί, σα να 'χε δει φάντασμα. Μου 'λεγε για κάτι δυσκολίες με τη δουλειά κι εξαφανιζόταν. Μου την έδινε που τον έβλεπα έτσι και δεν μπορούσα να βοηθήσω. Να ρεφάρω κι εγώ μια φορά βρε αδερφέ! *[παύση]* Πάντως, όλα αυτά τα κρυφά...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ναι;

ΠΕΤΡΟΣ: Πρέπει να 'χε γκόμενα. Τη γραμματέα του. Και κείνη να τον εκβίαζε. Δεν εξηγείται αλλιώς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[αναστενάζει]* Κάτι τελευταίο. Έπινε;

ΠΕΤΡΟΣ: Ο πατέρας σου; *[γελάει]* Μαλωμένος με το οινόπνευμα. Κάθε φορά τον παρακαλούσαμε στην παρέα να πιεί μια γουλιά. Τίποτα. *[βλέπει το ποτήρι του Λεάνδρου]* Να, σαν κι εσένα. Κληρονομικό θα 'ναι!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[σηκώνεται]* Σ' ευχαριστώ για όλα Πέτρο. Είμαι βιαστικός.

ΠΕΤΡΟΣ: Έτσι, σαν κυνηγημένος έφευγε κι εκείνος. *[σκέφτεται]* Μια στιγμή!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[έχει φτάσει σχεδόν μέχρι την πόρτα και γυρίζει]* Τι θυμήθηκες;

ΠΕΤΡΟΣ: Πάντα με φώναζαν καθυστερημένο κι είχαν δίκιο. Καίω κάρβουνο που λένε. Αλλά –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[τον διακόπτει]* Άλλη φορά αυτά.

ΠΕΤΡΟΣ: Είναι σημαντικό!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πες το. Σύντομα.

ΠΕΤΡΟΣ: Μπορεί να μην είμαι ξεφτέρι, αλλά έχω καλή μνήμη. Ο πατέρας σου την έλεγε φωτογραφική. Γιατί όποια εικόνα βλέπω δεν την ξεχνάω, την

θυμάμαι με λεπτομέρεια. Σαν να την έχω βγάλει φωτογραφία, [δείχνοντας το κεφάλι του] εδώ. Έτσι μου 'λεγε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εντάξει. Λοιπόν, πρέπει –

ΠΕΤΡΟΣ: [τον διακόπτει] Ήταν πάντα ο ίδιος. Περίμενε εκεί έξω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΠΕΤΡΟΣ: Απ' όταν άρχισαν τα τηλεφωνήματα, κάθε φορά που περνούσε ο πατέρας σου να με δει, απέξω, στο απέναντι πεζοδρόμιο, την είχε στημένη οι ίδιος μυστήριος τύπος. Δεν ξεκολλούσε αν δεν τον έβλεπε να βγαίνει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο πατέρας μου το ήξερε;

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν το 'χε καταλάβει. Ήταν στον κόσμο του σου λέω. Του τον έδειξα μία φορά και μου τα μάσαγε. Ότι ο τύπος του 'χε δανείσει λεφτά και τα 'θελε πίσω. Δικαιολογίες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εσύ; Τον ήξερες;

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι, αν και τον είχα ξαναδεί. Θυμάμαι μια γιορτή που κάνατε σπίτι σας. Πολύς λαός. Ήταν κι αυτός εκεί. Δεν τον ξανάδα ποτέ μετά το ατύχημα. Αλλά κατάλαβα ποιος ήταν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ποιος;

ΠΕΤΡΟΣ: Σκέψου λίγο. [περιμένει απάντηση] Ο άντρας της λεγάμενης ντε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σωστά. Πως δεν το σκέφτηκα;

ΠΕΤΡΟΣ: Εσείς οι επιστήμονες, συνήθως τα βρίσκετε μπαστούνια στα εύκολα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αν σου δείξω φωτογραφίες, θα μπορέσεις να τον αναγνωρίσεις;

ΠΕΤΡΟΣ: Ελπίζω. Θα έχει αλλάξει μετά από τόσα χρόνια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [πηγαίνοντας βιαστικά προς την έξοδο, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει, σηκώνει το χέρι για αντίο] Τα λέμε.

ΠΕΤΡΟΣ: *[φωνάζει]* Όποτε σε βγάλει ο δρόμος *[σταματάει, βλέπει ότι έφυγε και μονολογεί]* το μαγαζί δικό σου μικρέ. *[παύση]* Θα 'χω και μπουκάλι.

Σκοτάδι.

~ 5 ~

Την επόμενη μέρα το πρωί, στο ιατρείο της Έμιλυ.

ΕΜΙΛΥ: Οκτώ εκατομμύρια οκτακόσιες χιλιάδες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αναμενόμενο.

ΕΜΙΛΥ: Περίμενα ένα μικρότερο νούμερο, για να είμαι ειλικρινής.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αρκεί να σκεφτείς την επίπτωση που έχει η ρύπανση του αέρα στις καρδιαγγειακές παθήσεις.

ΕΜΙΛΥ: Έχεις δίκιο. Παρόλα αυτά, μιλάμε για σχεδόν εννέα εκατομμύρια πρόωρους θανάτους το χρόνο. Είναι τρομακτικό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είναι. Πιο πολλοί ακόμα κι απ' το κάπνισμα.

ΕΜΙΛΥ: Και καλά, το κάπνισμα είναι προσωπική επιλογή. Η ρύπανση όμως όχι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και η ρύπανση είναι επιλογή. Επιλογή του συνόλου, άρα στην ουσία και προσωπική επιλογή του καθένα μας.

ΕΜΙΛΥ: Και πάλι έχεις δίκιο. Πάντα έχεις δίκιο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Η πλειοψηφία των πρόωρων θανάτων οφείλονται στην ανθρώπινη δραστηριότητα. Μιλάμε για δεκάδες εκατομμύρια θανάτους ετησίως. Είμαστε τα πιο αυτοκαταστροφικά όντα στον πλανήτη.

ΕΜΙΛΥ: Θαυμάζω την ψυχραιμία σου μπροστά σε τέτοια νούμερα. Εγώ επηρεάζομαι αρκετά, αν και δε θα 'πρεπε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όταν ασχολείσαι με την έρευνα, αντιμετωπίζεις τους αριθμούς με απάθεια. Τους βλέπεις απλώς σαν μικρά μαύρα στίγματα στο χαρτί, σαν

μία ουδέτερη πληροφορία που θα γίνει η αφετηρία για να θέσεις τον επόμενο στόχο.

ΕΜΙΛΥ: Σύμφωνα με την ίδια δημοσίευση πάντως, μόνο από τη ρύπανση του αέρα, το προσδόκιμο ζωής μειώνεται κατά τρία χρόνια. Ευτυχώς που κάποιοι σαν κι εσένα δουλεύουν για το αντίθετο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Προσπαθούμε τουλάχιστον. Όμως κι εσείς κάνετε ό,τι μπορείτε. Ξέρεις, παραλίγο να είμαστε συνάδελφοι. Η δεύτερη επιλογή μου ήταν η ιατρική.

ΕΜΙΛΥ: Ο δρόμος της μητέρας σου.

Σιωπή.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το εκτιμώ που με δέχτηκες τελευταία στιγμή. Ακύρωσες τα ραντεβού σου για μένα.

ΕΜΙΛΥ: Δεν υπήρχε περίπτωση να σου αρνηθώ. *[παύση]* Κάναμε μαύρα μάτια να σε δούμε, Λέανδρε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όπως και να 'χει, σ' ευχαριστώ. *[κοιτάζοντας το χώρο γύρω του]* Έχω πολλές αναμνήσεις από δω.

ΕΜΙΛΥ: Από έξι μηνών σε έπαιρνε μαζί της. Περισσότερο χρόνο περνούσες εδώ, παρά στο σπίτι σας. Θυμάμαι, την πρώτη μέρα που σε έφερε –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[τη διακόπτει]* Πως τα κατάφερνε να δουλεύει με μένα στα πόδια της;

ΕΜΙΛΥ: Δεν είχε επιλογή. Δούλευαν κι οι δυο τους, βλέπεις. Κι εκείνη δεν ήθελε να σταματήσει να προσφέρει. Σε κρατούσαμε τότε η μία και τότε η

άλλη, ανάλογα με τα ραντεβού μας. Σου άρεσε όταν ήσουν μαζί μου.

Ηρεμούσες. Όμως κι εγώ έκανα τα πάντα για να –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [τη διακόπτει] Ήταν η ζωή της ε;

ΕΜΙΛΥ: Ήταν αφοσιωμένη σε αυτό που είχε επιλέξει. Δούλευε μέχρι το βράδυ,

με εξαίρεση τα δύο πρώτα χρόνια της ζωής σου, όταν ήταν πρακτικά αδύνατον.

Το ιατρείο της έδινε ενέργεια, αντί να της ρουφάει. Αυτό δυστυχώς άλλαξε τον τελευταίο καιρό πριν...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πριν τη δολοφονία τους.

ΕΜΙΛΥ: Με ποιόν μίλησες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν έχει σημασία. Το πιστεύεις κι εσύ, έτσι δεν είναι;

ΕΜΙΛΥ: Είμαι βέβαιη. Απ' την πρώτη στιγμή.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και η αλλαγή που είπες; Τι εννοείς;

ΕΜΙΛΥ: Ερχόταν όλο και λιγότερες ώρες στο ιατρείο. Μόνο για τα ραντεβού που δεν έπαιρναν αναβολή. Τους υπόλοιπους ασθενείς τους ανέθεσε σε μένα.

Όποτε την έβλεπα, ήταν αμίλητη. Σκεπτική. Κάποιες φορές έκανε λες και την κυνηγούσαν, ενώ μια φορά μου ανέφερε ότι φοβόταν για τη ζωή της. Την τελευταία εβδομάδα δεν την είδα καθόλου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σου έδωσε κάποια εξήγηση;

ΕΜΙΛΥ: Δεν μπορούσε να μου πει λεπτομέρειες. Είπε μόνο πως είχε να κάνει με τον πατέρα σου, με τη δουλειά του. Τον πίεζαν να παραβεί τις αρχές του, να κλείσει τα αυτιά και τα μάτια του. Κι ότι εκείνη ήταν και θα παρέμενε δίπλα του, όσο κι αν τη φόβιζε η κατάσταση. [παύση] Τους θαύμαζα. Ζήλευα αυτό που είχαν. Ήταν κάτι σπάνιο, μια μοναδική σύνδεση. Κάτι που μπορεί να συμβεί μία στο εκατομμύριο. Όταν τους έβλεπα μαζί, ευχόμουν να βρω –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[τη διακόπτει, χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι]* Μία σύνδεση που κατέληξε σε διπλή δολοφονία.

ΕΜΙΛΥ: Λέανδρε... *[του πιάνει το χέρι]*

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Συγγνώμη. Μην ανησυχείς για μένα. Ξέρεις, μία απώλεια είναι εξαιρετικά επώδυνη. Όταν όμως η απώλεια είναι διπλή κι αφορά τους γονείς σου, είναι σαν κάτι να νεκρώνει μέσα σου. Για να μπορέσεις να συνεχίσεις, πρέπει να αποστασιοποιηθείς. Υποθέτω ότι είναι μια ενστικτώδης, αμυντική λειτουργία επιβίωσης. *[τραβάει το χέρι του]* Κλείνεσαι στον εαυτό σου. Θωρακίζεσαι από κάθε συναίσθημα που θα μπορούσε να σε κάνει ξανά ευάλωτο.

ΕΜΙΛΥ: Λυπάμαι. Αν χρειαστείς –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[τη διακόπτει]* Το ξέρεις ότι έχω είκοσι χρόνια να κλάψω; Μου είναι αδύνατον, λες κι ο οργανισμός μου έχει σταματήσει να παράγει δάκρυα. Και δεν είναι μόνο αυτό. Αποφεύγω να δημιουργήσω οποιουδήποτε είδους σχέση. Αρνούμαι να περάσω τη διαχωριστική γραμμή, μόνο και μόνο για να προφυλάξω τον εαυτό μου. Έχεις δει εκείνο το παιχνίδι στο λούνα παρκ; Εκείνο που βάζεις όλη σου τη δύναμη και ρίχνεις μπουνιά σε μία επιφάνεια; Κι ανάλογα με τη δύναμη του χτυπήματος ανεβαίνει μια πολύχρωμη φωτεινή μπάρα; *[η Έμιλυ νεύει θετικά]* Νιώθω ότι η μπάρα στο δικό μου παιχνίδι βρίσκεται εδώ και είκοσι χρόνια στο τελευταίο κατακόκκινο φωτάκι. Και πως οποιαδήποτε συναισθηματική αναταραχή θα διαλύσει τα πάντα.

ΕΜΙΛΥ: Καταλαβαίνω. Δεν χρειάζεται να απολογείσαι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν απολογούμαι. Δεν έχω ιδέα γιατί στα λέω όλα αυτά. Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που το κάνω.

ΕΜΙΛΥ: Μου δίνεις μεγάλη χαρά που μ' εμπιστεύεσαι. [παύση] Όμως νιώθω πως κι εγώ πρέπει να μοιραστώ κάτι μαζί σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι είναι;

ΕΜΙΛΥ: Κάτι που δεν το γνωρίζει κανείς, αλλά νομίζω ότι εσύ πρέπει να το ξέρεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πες μου, λοιπόν.

ΕΜΙΛΥ: Δεν ήταν διπλή η δολοφονία.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι εννοείς; Δεν καταλαβαίνω.

ΕΜΙΛΥ: Τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θεε να μιλήσεις καθαρά;

ΕΜΙΛΥ: Εκείνο το βράδυ, πέθανε μαζί τους κι ένα πλάσμα που δεν πρόλαβε καν να γεννηθεί.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δε μπορεί.

ΕΜΙΛΥ: Μου το είχε ανακοινώσει τηλεφωνικά πέντε μέρες πριν το τέλος. Ο πατέρας σου δεν πρόλαβε να το μάθει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν γίνεται να μιλάς σοβαρά.

ΕΜΙΛΥ: Δυστυχώς... Ήταν αποφασισμένη να μην του πει τίποτα, μέχρι να ηρεμήσουν τα πράγματα. Ήθελε να τον αφήσει συγκεντρωμένο σ' αυτό που έπρεπε να κάνει. Η μητέρα σου ήταν, όσο την θυμάμαι, τόσο –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [τη διακόπτει, ξεσπώντας σε έντονα γέλια] Κάποιος μου κάνει πλάκα. Κάποιος θέλει να δοκιμάσει τις αντοχές μου.

ΕΜΙΛΥ: Λυπάμαι. Ίσως δεν έπρεπε να μιλήσω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τόσα χρόνια δεν μπορούσα να το εξηγήσω.

ΕΜΙΛΥ: Δεν καταλαβαίνω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το ξέρεις ότι το βλέπω στον ύπνο μου;

ΕΜΙΛΥ: Ποιο πράγμα;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τη σύγκρουση. Το αυτοκίνητο ντεραπάρει. Η μητέρα μου πετάγεται από το παρμπρίζ και πέφτει με δύναμη πάνω σε δέντρο. Μοιάζει με σπασμένη κούκλα. Ενώ το αυτοκίνητο παίρνει φωτιά, από το στόμα της νεκρής πετάγεται ένα έμβρυο μέσα στα αίματα. Λες και το ξερνάει. Η γλώσσα της καταλήγει σε έναν ομφάλιο λώρο. Το έμβρυο βγάζει έναν απαίσιο ήχο, μοιάζει με κλάμα κάποιου ζώου. Προσπαθεί να συρθεί μακριά, αλλά είναι αδύνατον. Είναι δεμένο με κείνη. Επιχειρεί με μανία να της ξεριζώσει τη γλώσσα, να απαλλαγεί απ' τα δεσμά. Δεν τα καταφέρνει. Το κλάμα γίνεται ουρλιαχτό. Σηκώνει μια μεγάλη μυτερή πέτρα. Εκεί πετάγομαι ιδρωμένος.

ΕΜΙΛΥ: Είναι φρικιαστικό. Πως το αντέχεις;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το έχω συνηθίσει.

ΕΜΙΛΥ: Νιώθω απαίσια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εσύ; Γιατί;

ΕΜΙΛΥ: Προσπάθησα να την πείσω να του μιλήσει. Δεν άκουγε. Με έβαλε να της υποσχεθώ ότι δεν θα του έλεγα τίποτα. Κράτησα την υπόσχεσή μου, αλλά με βασανίζει μέχρι σήμερα. Αν εκείνος το γνώριζε, μπορεί να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά τα πράγματα. Μια νέα ζωή αλλάζει τις προτεραιότητες. Αν σας είχε πάρει από δω, αν είχατε πάει κάπου στο εξωτερικό για ένα διάστημα –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [τη διακόπτει] Σταμάτα.

ΕΜΙΛΥ: Έπρεπε να του είχα μιλήσει, Λέανδρε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μην το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Δεν ωφελεί.

ΕΜΙΛΥ: Είναι αδύνατον να μην το σκέφτομαι. Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [τη διακόπτει] Δεν θα μπορούσες να ξέρεις. Εξάλλου, οι υποθέσεις δεν βγάζουν πουθενά. Το μόνο που καταφέρνουν είναι να σε φορτώνουν με ενοχές που θα έπρεπε κανονικά να βαραίνουν τα καθάρματα της φαρμακευτικής.

ΕΜΙΛΥ: Κι εγώ εκεί καταλήγω. Στη φαρμακευτική.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όλα εκεί συγκλίνουν. Το μόνο που δεν ξέρω ακόμα είναι το κίνητρο.

ΕΜΙΛΥ: Όταν μας ανακοίνωσε την πρόσληψή του στο εμπορικό τμήμα, εγώ και η μητέρα σου είχαμε τις επιφυλάξεις μας. Ξέραμε ήδη ότι η συγκεκριμένη εταιρία χρησιμοποιούσε αθέμιτες πρακτικές για να πείθει τον κλάδο μας να συνταγογραφεί τα δικά της φάρμακα έναντι των ανταγωνιστών.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν με εκπλήσσει.

ΕΜΙΛΥ: Εμείς δεν πέσαμε ποτέ στα δίχτυα τους. Αλλά απ' όσο γνωρίζω, πολλοί συνάδελφοι, είτε για προσωπικό όφελος, είτε μετά από εκβιασμούς, επιλέγουν να γράφουν δικά της φάρμακα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γνωρίζεις κάτι άλλο γι' αυτούς;

ΕΜΙΛΥ: Υπάρχει κάτι ακόμα. Πριν λίγα χρόνια, ένας δημοσιογράφος αποκάλυψε έγγραφα που τους ενέπλεκαν σε σκάνδαλο δωροδοκίας κυβερνητικών στελεχών.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και η κατάληξη;

ΕΜΙΛΥ: Όπως αναμενόταν, το θέμα συγκαλύφθηκε. Ο δημοσιογράφος βρέθηκε στη φυλακή για παραποίηση εγγράφων και εξαπάτηση της δικαιοσύνης.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Το περίμενα.

ΕΜΙΛΥ: Τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πρέπει να μάθω. Δεν μπορώ να κάνω πίσω.

ΕΜΙΛΥ: Αν μπορώ να βοηθήσω σε κάτι...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μπορεί να είναι επικίνδυνο.

ΕΜΙΛΥ: Το γνωρίζω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα προχωρήσω μόνος. Αρνούμαι να σε μπλέξω σε αυτό.

ΕΜΙΛΥ: Δεν με μπλέκεις. Εγώ το θέλω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ρισκάρεις;

ΕΜΙΛΥ: *[διστάζει]* Λίγο μετά το θάνατό τους, ζήτησα από τους θείους σου να σε υιοθετήσω. Μόνο αν δέχονταν θα μπορούσε να προχωρήσει η διαδικασία.

Ο Λέανδρος κατεβάζει το βλέμμα. Χωρίς να μιλήσει, πηγαίνει προς την έξοδο. Σταματά, χωρίς να γυρίσει.

ΕΜΙΛΥ: Στην ουσία μαζί σε μεγαλώσαμε. Εγώ κι εκείνη. Μαζί.

Σκοτάδι.

~ 6 ~

Το ίδιο βράδυ, στο σπίτι του Μιχάλη και της Βαλέριας. Ο Λέανδρος και ο Μιχάλης στέκονται όρθιοι κοντά στην πόρτα. Η Βαλέρια κάθεται, διαβάζει ένα βιβλίο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εβδομήντα λεπτά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ε και;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα είχα φτάσει νωρίτερα. Δεν φαντάστηκα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το ίδιο κάνει. Μας ειδοποίησες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Με ποιο τρόπο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ας έπαιρνες τηλέφωνο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αν ήξερα το νούμερο, θα έπαιρνα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τουλάχιστον δεν θα είχες μπλεξίματα στην πύλη.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί έχετε εταιρία φύλαξης;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πως μας βρήκες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Από κείνο το άρθρο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ποιο;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Για το σπίτι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πολύ ωραίο. Να το χαίρεστε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν μπορείς να έρχεσαι στις δέκα το βράδυ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν γνώριζα ότι είχε πορεία. Έμπλεξα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί οπωσδήποτε σήμερα;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν μου μένει πολύς χρόνος.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Θα γυρίσεις πίσω;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σύντομα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αύριο πετάς;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ας ερχόσουν αύριο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Να φύγω;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα το προτιμούσα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[δίνει το χέρι του]* Αύριο λοιπόν.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κάτσε, ας τελειώνουμε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν θέλω να ενοχλώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *[στην Βαλέρια, ενώ κάθεται]* Βάλε μας κονιάκ, σε παρακαλώ.

Η Βαλέρια πηγαίνει στο μπαρ και ετοιμάζει τα ποτά. Ο Λέανδρος κάθεται.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ευχαριστώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Υπάρχει κι ο τηλεφωνικός κατάλογος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν το σκέφτηκα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τίποτα δεν σκέφτηκες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα σας καθυστερήσω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το ελπίζω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Λίγα λεπτά μόνο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν διαθέτουμε περισσότερα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τον πατέρα μου τον γνωρίζατε. Και οι δύο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δουλέψαμε μαζί για λίγο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μαζεύω πληροφορίες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πληροφορίες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Για τους γονείς μου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι είδους πληροφορίες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οτιδήποτε θα μπορούσε να μου πει κανείς.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και για ποιο λόγο;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Προσπαθώ να θυμηθώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όταν σκοτώθηκαν σε κείνο το ατύχημα, ήμουν πολύ μικρός.

Μιλάω με όσους τους γνώριζαν. Για να μην τους ξεχάσω.

Η Βαλέρια επιστρέφει με τα κονιάκ. Προσφέρει το πρώτο στο Λέανδρο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ευχαριστώ.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Πόσο ήσουν τότε;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οκτώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λυπάμαι.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Κι εγώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: [την κοιτάζει] Που δεν μπορώ να βοηθήσω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πως γίνεται;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κοίτα, με τον πατέρα σου είχαμε τα τυπικά. Οι σχέσεις μας ήταν επαγγελματικές. Αυτό που μπορώ να σου πω είναι ότι ήταν πολύ ικανός. Μα νομίζω πως δεν σε ενδιαφέρει τέτοιου είδους πληροφορία.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όλα με ενδιαφέρουν.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν έχω κάτι άλλο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ίσως με λίγη προσπάθεια...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ήταν σύντομο το διάστημα. Δεν προλάβαμε να τον γνωρίσουμε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [στην Βαλέρια] Εσείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ό,τι σου είπα ισχύει και για την Βαλέρια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν ήσασταν η γραμματέας του;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ναι. Πως το ξέρεις;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θυμάμαι το όνομά σας. Και τη φωνή σας. Όταν του τηλεφωνούσα στη δουλειά, εσείς απαντούσατε.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Έχεις... έχεις δίκιο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Λοιπόν;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Έχουν περάσει τόσα χρόνια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Κάτι παραπάνω θα θυμάστε εσείς.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ήταν ευγενικός. Αυτό θυμάμαι. Με χαμόγελο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αυτό μόνο;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ακόμα κι όταν ζοριζόταν, μιλούσε με ηρεμία. Και σιγουριά. Το μετέδιδε και σε μας.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι τον ζόριζε;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Η θέση του είχε απαιτήσεις.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έτσι είναι οι θέσεις ευθύνης.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Με σας δεν συνεργάστηκε ποτέ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λίγες φορές. Ήμασταν σε άλλη κατηγορία προϊόντων.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σου εξήγησα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τα τυπικά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: [σηκώνεται] Πρέπει να πηγαίνεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [σηκώνεται] Κάτι τελευταίο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σύντομα σε παρακαλώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχετε στοιχεία επικοινωνίας συναδέλφων;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ελάχιστοι έχουν παραμείνει μέχρι σήμερα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα ήταν σημαντικό αν –

ΜΙΧΑΛΗΣ: [τον διακόπτει] Δεν έχει νόημα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ποτέ δεν ξέρεις.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα ακούσεις τα ίδια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν με πειράζει.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα δω τι μπορώ να κάνω. Δεν σου υπόσχομαι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Κάντε το καλύτερο που μπορείτε. Είναι σημαντικό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μου επιτρέπεις, Λέανδρε; [ο Λέανδρος νεύει θετικά] Καταλαβαίνω την αγωνία σου. Αν θες τη γνώμη μου, δεν θα τους ξεχάσεις. Μπορεί η εικόνα τους να ξεθωριάζει, χρόνο με το χρόνο. Σύμφωνα. Όμως η ουσία τους είναι μέσα σου. Τους κουβαλάς πάνω σου. Στο DNA σου. Κάθε κύτταρό έχει τη μνήμη του. Και στα δικά σου υπάρχουν εκείνοι. Για πάντα. [τον χτυπά στον ώμο] Εμπιστέψου με. [στην Βαλέρια] Συνόδεψέ τον έξω σε παρακαλώ.

Ο Μιχάλης αποχωρεί. Η Βαλέρια κάνει ένα νόημα στο Λέανδρο να περιμένει.

ΒΑΛΕΡΙΑ: [γράφοντας κάτι σε ένα χαρτί] Είναι αργά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχετε δίκιο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ελπίζω να σε βοηθήσαμε.

Η Βαλέρια του δίνει το χαρτί. Ο Λέανδρος το διαβάζει. Την κοιτάζει σαστισμένος.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Καλό βράδυ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ευχαριστώ.

Στέκονται για λίγο ακίνητοι. Κοιτάζονται στα μάτια.

Σκοτάδι.

~ 7 ~

Το επόμενο πρωί σε ένα άδειο καφέ. Η Βαλέρια κάθεται με τον Λέανδρο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τριανταοκτώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Από τότε;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Χτες. Μόλις έφυγες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μου επιτρέπετε;

Η Βαλέρια νεύει θετικά. Ο Λέανδρος με το εξωτερικό μέρος του χεριού του της πιάνει το λαιμό για λίγο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είστε ζεστή.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Πήρα αντιπυρετικό. Πέφτει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αισθάνομαι ότι σας –

ΒΑΛΕΡΙΑ: [τον διακόπτει, τον πιάνει το χέρι] Εντάξει είμαι. Στον ενικό μίλα μου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [το τραβάει] Δεν έπρεπε να βγείτε – να βγεις.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Έπρεπε. Να σε δω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αύριο θα ήσουν καλύτερα.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Μόνο σήμερα το πρωί μπορώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί μόνο;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ξέρει ότι έχω δουλειές. Δεν θα με αναζητήσει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σε ελέγχει;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Θέλει να γνωρίζει που βρίσκομαι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[κοιτάζοντας γύρω του]* Ελπίζω να μη μας παρακολουθεί κανείς.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Όχι, μην ανησυχείς, πήρα τα μέτρα μου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Φοβάται κάτι; Η ασφάλεια στο σπίτι σας είναι υπερβολική.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Θα καταλάβεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πρόκειται για τον πατέρα μου, έτσι;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ακριβώς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σ' ευχαριστώ. Ειλικρινά.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Δεν χρειάζεται.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έρχεσαι σε δύσκολη θέση.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Του το οφείλω. Ήταν ξεχωριστός άνθρωπος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ήταν.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Με πέτυχε στην πρώτη μου δουλειά, μόλις στα δεκαεννιά. Έδειξε πολλή υπομονή μέχρι να μάθω τα βασικά. Με ενθάρρυνε συνεχώς. Μαζί του αισθανόμουν χρήσιμη. Και είχε ένα μοναδικό τρόπο να κάνει τα πάντα κατανοητά. Κι εύκολα. Ήξερε πως να εμπνέει την ομάδα του. *[παύση]* Είμαι τυχερή που τον γνώρισα. Έστω για λίγο. *[παύση]* Όταν έμαθα τι συνέβη...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Χτες, δεν είπα τον πραγματικό λόγο που ήρθα.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Άρα... ξέρεις;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είχα υποψίες. Κι εσύ τις επιβεβαίωσες.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ποιος σου μίλησε; Ποιος άλλος ξέρει;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν έχει σημασία. Αυτό που ψάχνω τώρα είναι το γιατί.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Γι' αυτό σε κάλεσα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σ' ακούω.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τίποτα δεν θα είχε συμβεί, αν εκείνο το e-mail δεν έφτανε από λάθος στον πατέρα σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ποιο e-mail;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Η εταιρία, παρότι διαθέτει τα δικά της, χρηματοδοτεί και κάποια ανεξάρτητα ερευνητικά εργαστήρια. Σε όλο τον κόσμο. Εργαστήρια που κάνουν πειράματα για την εύρεση εμβολίων ή θεραπειών για διάφορες ασθένειες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εργάζομαι σε ένα παρόμοιο εργαστήριο. Που όμως βασίζεται σε πανεπιστημιακά κονδύλια.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Το ξέρω. *[απαντώντας στην απορημένη έκφραση του Λέανδρου]* Μάθαινα για σένα όλα αυτά τα χρόνια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Με εκπλήσσεις.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Φαίνεται περίεργο. Όμως ήθελα να ξέρω. Ένιωθα καλύτερα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εξαιτίας του πατέρα μου.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Και γιατί μου στοίχισε όταν έμαθα ότι έχασες και τους δύο. *[παύση]* Πληροφορήθηκα ότι γύρισες πριν μερικές μέρες. Αν δεν ερχόσουν χτες, θα έβρισκα ένα τρόπο να σε δω, να σου μιλήσω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και το e-mail; Από που ήταν;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Από τον Dr. Andrew. Επικεφαλής σε ένα πρωτοποριακό ερευνητικό κέντρο στο Σίδνεϋ. Προσπαθούσαν να ανακαλύψουν το εμβόλιο για τον LAV-820. Τον γνωρίζεις φυσικά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο «λευκός ιός». Εδώ και τέσσερις δεκαετίες ευθύνεται για εκατό εκατομμύρια θανάτους παγκοσμίως.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ακριβώς. Το e-mail ενημέρωνε ότι οι κόποι των τελευταίων ετών απέδωσαν. Η ομάδα του τα κατάφερε. Το εμβόλιο ήταν στη διάθεση της εταιρίας. Στην μελέτη που συνόδευε το μήνυμα εξηγούσε αναλυτικά τη μέθοδο που ακολούθησε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Όμως... σήμερα εμβόλιο δεν υπάρχει.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Σε κάποιους δεν άρεσε αυτή η έκβαση.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Για μισό λεπτό... Μα βέβαια! [παραμιλάει, μηχανικά, σαν να απαγγέλλει] Ο ιός μεταδίδεται με το σάλιο. Εννέα στους δέκα αυτών που τον έχουν δεν θα το αντιληφθούν ποτέ. Όμως ένας στους δέκα θα εκδηλώσει έναν επιθετικό τύπο λευχαιμίας. Και χρειάζεται εξαιρετικά ακριβή φαρμακευτική αγωγή.

Η Βαλέρια του πιάνει το χέρι, για να τον «ξυπνήσει». Ο Λέανδρος τινάζεται.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Καταλαβαίνεις λοιπόν; Ο εμβολιασμός του παγκόσμιου πληθυσμού θα εξαφάνιζε τον ιό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Που σημαίνει δραματική μείωση στις πωλήσεις των αντίστοιχων φαρμάκων. Απώλειες δισεκατομμυρίων για την εταιρία.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ακριβώς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οδηγούν τόσους ανθρώπους στο θάνατο κάθε χρόνο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Δεν τους ενδιαφέρει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και ξέρεις κάτι; Στο δυτικό κόσμο, η πρόσβαση σε φάρμακα, μπορεί να παρατείνει τη ζωή αρκετών ή ακόμα και να σώσει ένα μικρό

ποσοστό. Κάτι που είναι αδύνατον να συμβεί στις αναπτυσσόμενες χώρες της Αφρικής ή της Ασίας. Εκεί τα ποσοστά επιβίωσης είναι μηδενικά.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Δεν το χωράει το μυαλό μου. Προσπαθώ τόσα χρόνια να το χωνέψω. Είναι αδύνατον.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ούτε ο πατέρας μου το χώνεψε υποθέτω. Γι' αυτό τον έβγαλαν απ' τη μέση.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Νιώθω τύψεις. Κάθε μέρα, τα τελευταία είκοσι χρόνια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εσύ; Γιατί;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ο πατέρας σου είχε τη δύναμη να τους αντιμετωπίσει. Εγώ απλά σώπασα. Δεν έκανα τίποτα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σκέφτηκες λογικά. Μερικά πράγματα μας υπερβαίνουν. Αν αντιδρούσες σαν εκείνον, μάλλον δεν θα μιλούσαμε τώρα.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Είναι δύσκολο. Να γνωρίζω για τη δολοφονία. Να ξέρω πόσοι άνθρωποι θα μπορούσαν να έχουν σωθεί. [παύση] Κοιμάμαι με ηρεμιστικά. Δεν ξέρω πόσο θα αντέξω. [κλαίει]

Ο Λεάνδρος βάζει την καρέκλα του δίπλα στη δική της. Την αγκαλιάζει, ενώ η Βαλέρια συνεχίζει να κλαίει.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ηρέμησε. Σήμερα έκανες το μεγάλο βήμα. Μου μίλησες.

ΒΑΛΕΡΙΑ: [κλαίγοντας] Μόνο σε σένα θα μπορούσα.

Η Βαλέρια σηκώνει το κεφάλι της από τον ώμο του Λέανδρου και τον φιλά στο στόμα. Εκείνος, το δέχεται αμήχανα, σχεδόν παθητικά. Ξαφνικά η Βαλέρια τραβιέται απότομα.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Συγγνώμη. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Καταλαβαίνω.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ντρέπομαι. Δεν –

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [τη διακόπτει] Δεν έχει σημασία.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Πρέπει να συγκεντρωθούμε. Και δε σε βοηθάω. [παύση] Τι σκέφτεσαι;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν ξέρω. Τα 'χω χαμένα. Όμως... Υπάρχει ένα παράδοξο στην ιστορία. Γιατί χρηματοδοτούσαν το εργαστήριο; Αφού δεν ήθελαν να βρεθεί το εμβόλιο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Κανείς δεν πίστευε ότι θα βρισκόταν ποτέ. Η χρηματοδότηση είχε καθαρά επικοινωνιακό χαρακτήρα. Βελτίωνε το κοινωνικό προφίλ της εταιρίας.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Κι όμως διαψεύστηκαν. [παύση] Και ο Dr. Andrew και η ομάδα του; Τι απέγιναν; Τους δωροδόκησαν; Τους έκλεισαν το στόμα;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Δεν τους δόθηκε επιλογή.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι εννοείς;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Λίγες ημέρες μετά τη δολοφονία των γονιών σου, το εργαστήριο κάηκε ολοσχερώς. Η πυρκαγιά προκλήθηκε από έκρηξη, ενώ και οι τρεις ερευνητές εργάζονταν. Απανθρακώθηκαν όλοι. Θεωρήθηκε ατύχημα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έπρεπε να το περιμένω. Οι τύποι ειδικεύονται στην κατασκευή ατυχημάτων.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ήθελαν να εξαλείψουν κάθε πιθανότητα να δημιουργηθεί το εμβόλιο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα διέγραψαν και το e-mail από όλο το δίκτυο της εταιρίας, σωστά;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Φυσικά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δρουν πολύ μεθοδικά, που να πάρει.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Κι όμως, κάτι τους ξέφυγε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι θες να πεις;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ο πατέρας σου. Μπορεί να απαλλάχτηκαν από κείνον, αλλά τους την έφερε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πως;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Μόλις διάβασε το e-mail, το πρώτο πράγμα που μου ζήτησε, ήταν να αποθηκεύσω την μελέτη που συνόδευε το μήνυμα σε μία μνήμη USB. Πριν καν αντιληφθεί ότι η εταιρεία δεν έβλεπε με καλό μάτι την ανακάλυψη του Dr. Andrew.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και; Η μνήμη υπάρχει;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Έμεινε αρκετό καιρό χωμένη σε ένα συρτάρι του γραφείου μου. Την τελευταία μέρα που τον είδα στη δουλειά, μου εξήγησε σύντομα την κατάσταση και μου είπε ότι κινδυνεύει. Μου θύμισε τη μνήμη και μου ζήτησε να την πάρω σπίτι μου. Δεν υπήρχε λόγος να ανησυχώ. Κανείς δε γνώριζε την ύπαρξή της. Ήθελε να διασφαλίσει ότι η ανακάλυψη δεν θα χανόταν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, σκεφτόταν τους άλλους.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τότε έμενα ακόμα στο πατρικό μου. Σκέφτηκα το κουτί με τα παλιά παιδικά παιχνίδια. Ακόμα και να σκόπευε κάποιος να ψάξει το σπίτι, δεν θα φανταζόταν ότι μέσα στο σώμα μιας κούκλας θα έβρισκε κάτι τόσο πολύτιμο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εξαιρετική ιδέα. Άρα... την έχεις;

Η Βαλέρια βγάζει από την τσέπη της μια μνήμη USB.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Δική σου. Απ' τον πατέρα στο γιο.

Τη δίνει στο Λεάνδρο. Εκείνος την κοιτάζει και την βάζει στην τσέπη του.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τελικά έχεις άδικο. [παύση] Μπορεί να σώπασες, αλλά έκανες το καλύτερο που μπορούσες.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Η μελέτη έπρεπε να καταλήξει σε σένα. Είμαι βέβαιη ότι θα την αξιοποιήσεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σου υπόσχομαι ότι σύντομα θα έχουμε εμβόλιο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Το ελπίζω. Πρώτη φορά μετά από είκοσι χρόνια αισθάνομαι ήρεμη.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ο άντρας σου είναι μπλεγμένος σε όλο αυτό;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ποτέ δεν τόλμησα να ρωτήσω. Φοβάμαι πως ναι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι σε κάνει να το λες;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ο Μιχάλης δεν είναι τόσο ικανός όσο ο πατέρας σου. Ανέβηκε γρήγορα στην ιεραρχία της εταιρίας, ενώ υπήρχαν άλλοι που το άξιζαν περισσότερο. Κι εκτός αυτού...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πες μου.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τα τελευταία χρόνια έχω ακούσει κάποια επαγγελματικά τηλεφωνήματα. Δεν κατάλαβα και πολλά. Πάντως δεν αναφερόταν σε νόμιμες δραστηριότητες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είσαι ακόμα μαζί του;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Φοβάμαι, Λέανδρε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Σε έχει απειλήσει;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Όχι ευθέως. Έχει τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο να το κάνει. Το βλέμμα του, ο τόνος της φωνής του...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχεις δίκιο. Το εισέπραξα χτες.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Νομίζω ότι είναι ικανός για τα πάντα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πως αντέχεις να ζεις έτσι;

ΒΑΛΕΡΙΑ: Έχουν σπάσει τα νεύρα μου. Ευτυχώς, λείπει πολλές ώρες. Δεν θα μπορούσα διαφορετικά.

ΛΕΑΝΔΡΕ: Κάτι πρέπει να γίνει.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Αν τον εγκαταλείψω, φοβάμαι ότι θα μου κάνει κακό. Τι επιλογές έχω;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα το δούμε αυτό. [παύση] Θέλω να σε βοηθήσω.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Μη ρισκάρεις για μένα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έχω ήδη πάρει πολλά ρίσκα.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ας τελειώσει πρώτα το θέμα του εμβολίου. Και βλέπουμε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είσαι σπουδαία, Βαλέρια.

Ο Λέανδρος τη φιλάει στο μάγουλο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: [σηκώνεται] Πρέπει να φύγω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [σηκώνεται] Μια στιγμή.

Βγάζει από την τσέπη του ένα κινητό τηλέφωνο. Της το δίνει.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τι είναι αυτό;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα σου χρειαστεί. Για να μπορούμε να επικοινωνούμε.

ΒΑΛΕΡΙΑ: [βάζει το τηλέφωνο στην τσάντα της] Τα έχεις σκεφτεί όλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν είναι καταχωρημένο. Το πήρα για μένα, αλλά καλύτερα να το έχεις εσύ. Έτσι θα μπορώ να σε βρω.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Καταλαβαίνω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Μην προσπαθήσεις να επικοινωνήσεις μαζί μου. Μην κάνεις τίποτα αν δε λάβεις μήνυμά μου.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ό,τι πεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πιθανόν ν' αργήσω να σου στείλω. Θα είμαι ήδη στην Αμερική.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Θα περιμένω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [κοιτάζει τριγύρω] Μη σε κρατάω άλλο.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Αντίο. [τον χαϊδεύει απαλά στο μάγουλο] Να προσέχεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εις το επανιδείν.

Αγκαλιάζονται.

Σκοτάδι.

~ 8 ~

Την μεθεπόμενη μέρα. Σε ένα άδειο δωμάτιο. Ένα μικρό τραπέζι και δύο καρέκλες. Λέανδρος και Μιχάλης. Ασθενικός φωτισμός.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δύο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και; Τι σου είπαν;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τίποτα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν σου εξήγησαν όταν σε έφεραν;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν τους πήρα κουβέντα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα 'πρεπε να καταλάβεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Να καταλάβω;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί είσαι εδώ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εσύ γιατί είσαι εδώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Με αφορά. Το ξέρεις καλά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τα κανόνισες όλα, έτσι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Με πήραν τηλέφωνο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θα συνεχιστεί για πολύ αυτό το παιχνίδι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν παίζουμε, Λέανδρε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τι στο διάολο συμβαίνει;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έλα τώρα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μίλα ή σήκω φύγε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν βοηθάει. Να παριστάνεις ότι δεν έχεις ιδέα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ας μιλήσουμε ανοιχτά λοιπόν.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ας μιλήσουμε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ήρθες να με απειλήσεις.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τα 'χεις χαμένα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γί' αυτό με κουβάλησες εδώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Α ναι;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορείς να κρυφτείς πια.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είσαι αστείος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έμαθα. Τα ξέρω όλα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ποια είναι τα «όλα»;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Εσύ τους σκότωσες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Με κατηγορείς;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν ήταν ατύχημα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ; Εμένα;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αλλά αυτό είναι το λιγότερο μπροστά στο μεγάλο έγκλημα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Συνειδητοποιείς τι λες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Οδηγείς καθημερινά στο θάνατο τόσους αθώους.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Παραληρείς. Σύνελθε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και τώρα θες να μου κλείσεις το στόμα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ωραία η ιστορία σου. Δεν νομίζω ότι θα σε γλυτώσει.

Ο Λέανδρος σηκώνει τα χέρια του. Του έχουν περάσει χειροπέδες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Έβαλες τα φιλαράκια σου να με συλλάβουν. Για να κερδίσεις χρόνο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σταμάτα να πουλάς τρέλα. Σε λίγο θα έρθει ο αξιωματικός. Θα ξεκαθαρίσουν όλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είναι κι αυτός υποχείριό σου, σωστά; Γι' αυτό έχεις ελευθέρως εδώ μέσα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πως μπόρεσες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν έχω ιδέα τι μου λες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν της άξιζε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είναι μέρος του σχεδίου όλο αυτό;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ξέρω ότι συναντηθήκατε προχτές το πρωί.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ωστε μας είδες. Γι' αυτό δεν είμαι εδώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν είδα τίποτα. Στο ξανάπα, με πήραν τηλέφωνο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τα τσιράκια που αμόλησες πίσω της;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Η αστυνομία, Λέανδρε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί σε πήρε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να ομολογήσεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν αρνούμαι ότι συναντηθήκαμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν θα μπορούσες. Υπάρχουν κάμερες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είσαι σίγουρος ότι θες να τα πω όλα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Απολύτως. Θα είναι σκληρό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Για σένα σίγουρα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Που την πήγες. Πως τη βίασες. Πως την σκότωσες. Που την πέταξες. Όλα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [πετάγεται απότομα πάνω] Ένα λεπτό... Τι είναι αυτά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα σαπίσεις στη φυλακή.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Η Βαλέρια; Δε μπορεί.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σταμάτα το θέατρο. Δεν ωφελεί πια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θες να με τρελάνεις, έτσι; Μπλοφάρεις!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πρέπει να συνεργαστείς. Είναι το καλύτερο για όλους.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[τον πλησιάζει απειλητικά]* Τελειώνει! Πες μου ότι δεν είναι αλήθεια.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ο ιατροδικαστής έμεινε άναυδος με την αγριότητα.

Ο Λέανδρος προσπαθεί να επιτεθεί στον Μιχάλη. Δυσκολεύεται με δεμένα τα χέρια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Τη γυναίκα σου ρε; Την ίδια σου τη γυναίκα;

Ο Μιχάλης με μια λαβή τον ρίχνει εύκολα στο έδαφος.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν βγάζει πουθενά. Παρ' το χαμπάρι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Πως μπόρεσες; Επειδή μου μίλησε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αποδέξου το και κάνε αυτό που πρέπει.

Μπαίνει ο Γιώργος. Ο Λέανδρος δεν μπορεί να τον δει με τον τρόπο που έχει πέσει. Ακούει μόνο βήματα. Ο Γιώργος περπατά αργά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι έγινε εδώ;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: *[γυρίζει το σώμα του για να μπορέσει να δει]* Θείε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πως τα κατάφερες έτσι;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Μην τους πιστεύεις!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Από μικρός τα ίδια. Ξεροκέφαλος. Σαν τον πατέρα σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: [ενώ προσπαθεί να σηκωθεί] Είναι στημένο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έτσι κι εκείνος. Να σώσει τον κόσμο.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Θείε...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έχετε καλές προθέσεις. Όλοι εσείς. Οι ήρωες. Δεν θα το αρνηθώ. Νομίζετε ότι κάνετε το καλύτερο που μπορείτε. Για την ανθρωπότητα. Πραγματικά το πιστεύετε. Δεν μπορεί να σας κατηγορήσει κανείς για το αντίθετο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ήρωας; Ένας δολοφόνος είναι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αρκετά, Μιχάλη. Δεν ωφελεί. Στο σημείο που φτάσαμε, είναι καλύτερα να μιλήσουμε ανοιχτά.

Ο Λέανδρος κοιτά τους δύο άντρες αμίλητος. Μία τον ένα και μία τον άλλο. Ο Γιώργος πλησιάζει τον Λέανδρο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι έπαθες εσύ; Φάντασμα είδες;

Ο Λέανδρος συνεχίζει να μένει αμίλητος. Μετά από λίγο φτύνει το Γιώργο στο πρόσωπο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: [επιτίθεται στον Λέανδρο] Πως τολμάς;

ΓΙΩΡΓΟΣ: *[τους χωρίζει]* Ας ηρεμήσουμε όλοι. Στις δύσκολες στιγμές, το σημαντικότερο είναι η ψυχραιμία. *[στον Λέανδρο]* Κάθισε σε παρακαλώ. Πρέπει να μιλήσουμε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν έχουμε να πούμε τίποτα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κάτι έχεις παρανοήσει. Είμαστε εδώ για να σε βοηθήσουμε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν ζήτησα τη βοήθειά σας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τότε λοιπόν, εμείς να πηγαίνουμε. Σκέψου το. Αυτό θες; Να σαπίσεις σε ένα κελί για όλη σου τη ζωή; Για ένα φόνο που δεν έκανες;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Και τι θα γίνει; Θα κάτσω να διαπραγματευτώ με εγκληματίες;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν θα μας αποκαλούσα έτσι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αλλά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ισορροπιστές.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αν σε κάνει να νιώθεις λιγότερες τύψεις, πες το όπως θες.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν έχει σημασία πως νιώθω, αλλά τι πιστεύω. Μία από τις βασικές φιλοσοφικές θεωρίες είναι αυτή του δυϊσμού. Την γνωρίζεις; *[δεν παίρνει απάντηση και συνεχίζει]* Υποστηρίζει ότι ο κόσμος βασίζεται στα δίπολα. Στην συνύπαρξη ριζικά διαφορετικών αρχών. Άσπρο-μαύρο, φως-σκοτάδι, ψυχή-σώμα, καλό-κακό, ζωή-θάνατος. Το ζητούμενο είναι η επίτευξη ισορροπίας.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Είναι η κατάλληλη ώρα για τέτοια;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Στη φύση, αυτή η ισορροπία έρχεται από μόνη της. Είναι ένας μηχανισμός θαυμαστός για την τελειότητά του. Τι γίνεται όμως όταν μπαίνει ο άνθρωπος στην εξίσωση; Δυστυχώς, η ανθρώπινη δράση είναι συχνά καταστροφική. Σε ορισμένες περιπτώσεις, βέβαια, η φύση μπορεί και διορθώνει τη ζημιά που προκλήθηκε. Υπάρχουν όμως κι εκείνες οι δύσκολες περιπτώσεις.

Όταν οι συνέπειες της ανθρώπινης παρέμβασης είναι τόσο ισχυρές, ώστε η φύση δεν μπορεί να επανέλθει στην προηγούμενη κατάσταση. Τότε, πρέπει να επέμβουμε εμείς. Οι ισορροπιστές. Με τις απαιτούμενες διορθωτικές κινήσεις, αποκαθιστούμε την ισορροπία.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δηλαδή υπάρχουν κι άλλοι αδίστακτοι σαν εσάς; Και σας αρέσει να λέγεστε ισορροπιστές; Ποιοι είστε; Πόσοι είστε; Μήπως με δουλεύετε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είμαστε μια μικρή ομάδα ανθρώπων που είχαμε την ευφυΐα να αντιληφθούμε έγκαιρα ότι πρέπει να δράσουμε. Για να σώσουμε τον ανθρώπινο πολιτισμό από την επερχόμενη καταστροφή.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δηλαδή τι μου λες; Ότι τα εκατομμύρια των ανθρώπων που αφήνετε να πεθάνουν αβοήθητοι δεν είναι εγκληματική πράξη; Αλλά πράξη αποκατάστασης της ισορροπίας; Μία δωρεά προς την ανθρωπότητα από μία σχέση αυτοαποκαλούμενων σωτήρων; Είναι παρανοϊκό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καθόλου. Αρκεί να σκεφτείς καθαρά. Ανεπηρέαστος από συναισθηματισμούς. Υπάρχει μια σοφία στις αποφάσεις της φύσης. Τα πάντα είναι σχεδιασμένα στην εντέλεια. Ο ερχομός του λευκού ιού τη δεδομένη στιγμή δεν ήταν τυχαίος, Λέανδρε. Θα το καταλάβεις, αν μπορέσεις να δεις την αλήθεια. Πέρα από το πρώτο επίπεδο. Ο πλανήτης έχει αρχίσει ήδη να εξαντλείται. Εδώ και καιρό. Ο παγκόσμιος πληθυσμός τετραπλασιάστηκε τον εικοστό αιώνα. Αυτή η ραγδαία, συνεχής αύξηση, αλλά και ο τρόπος εξέλιξης του ανθρώπινου πολιτισμού έχουν στραγγίξει τα άλλοτε απεριόριστα αποθέματα. Σύντομα, το ανθρώπινο είδος δεν θα μπορεί να επιβιώσει πάνω στη Γη. Οι δικές μας παρεμβάσεις έχουν σκοπό να επιτρέψουν στη φύση να κάνει αυτό που σχεδίασε εξ' αρχής. Για να μας εξασφαλίσει τη συνέχεια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις τι νομίζω; Καμουφλάρετε την απληστία σας για χρήμα πίσω από μια βολική θεωρία. Βαφτίζετε τα εγκλήματα σας ευεργετήματα προς την ανθρωπότητα για να καταφέρετε να κοιμάστε στο τέλος της μέρας. Δεν μπορείτε να με ξεγελάσετε. Όχι εμένα. Ακόμα κι έτσι να ήταν, όμως, ποιος σας έδωσε το δικαίωμα να παριστάνετε τους θεούς; Να αποφασίζετε ποιοι θα πρέπει να θυσιαστούν για να γλυτώσουν οι υπόλοιποι; Νομίζετε ότι είστε κάτι εξαιρετικό; Κάτι ανώτερο από όλους; Μία απλησίαστη ελίτ που έχει στα χέρια της τη μοίρα του πλανήτη;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τίποτα απ' όλα αυτά. Η επιλογή για το ποιοι θα ζήσουν και ποιοι θα πεθάνουν δεν ανήκει σε κανέναν μας. Ανήκει εξ' ολοκλήρου στη φύση. Έχουμε πίστη στη Φυσική Επιλογή. Σε αντίθεση με σένα και τους όμοιούς σου που κάνετε τα πάντα για να τη σαμποτάρετε. Με όλα αυτά τα απίθανα εμβόλια που ανακαλύπτετε. Προσπαθείτε να αντικαταστήσετε τη Φυσική με μια Αφύσικη Επιλογή. Να υπερβείτε τη φύση. Το ποιος το παίζει θεός, λοιπόν, χωράει μεγάλη συζήτηση.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Αν κόπτεστε τόσο για τη Φυσική Επιλογή, όπως λες, για ποιο λόγο η εταιρία του [δείχνει το Μιχάλη] συνεχίζει και πουλάει τις θεραπείες κατά της λευχαιμίας; Τα φάρμακα αντιτίθενται στη θεωρία σας. Γιατί δεν εμποδίζετε και αυτή την ανθρώπινη παρέμβαση; Ή μήπως κάτι τέτοιο δεν συμφέρει την τσέπη σας; Η «θεωρία του χρήματος» εκμηδενίζει όλες τις υπόλοιπες, σωστά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Για να αντιληφθεί κάποιος τη θεωρία μας, απαιτείται περισσότερος χρόνος. Γι' αυτό είμαστε εδώ. Για να σου τον προσφέρουμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Η πρότασή μας είναι ξεκάθαρη. Βρίσκεσαι στην προνομιακή θέση να επιλέξεις. Είτε θα συνταχτείς μαζί μας και θα βγεις από δω σύντομα, είτε θα παραμείνεις κολλημένος στους ψευτο-ηρωισμούς σου και θα περάσεις όλη την υπόλοιπη ζωή σου στη φυλακή. Η απόφαση είναι δική σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είστε τόσο γενναιόδωροι μαζί μου;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λόγω της ιδιότητάς σου. Χρειαζόμαστε ανθρώπους σαν εσένα στην ομάδα μας. *[στον Μιχάλη]* Πάμε. Ας του δώσουμε χρόνο να σκεφτεί.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Ένα λεπτό! *[στον Μιχάλη]* Σκότωσαν την Βαλέρια και είσαι εντελώς απαθής! Δεν σε νοιάζει καθόλου; Γιατί τους άφησες; Ή μήπως το ανέλαβες ο ίδιος; Ήταν η γυναίκα σου που να πάρει ο διάολος!

ΓΙΩΡΓΟΣ: «Μπροστά στην εξέλιξη της ανθρωπότητας, όλα τα υπόλοιπα περνούν σε δεύτερη μοίρα.» Είναι δικά σου λόγια. Το θυμάσαι;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ: Δεν αναφερόμουν σε δολοφονίες.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έρχονται φορές που ίσως χρειαστεί να θυσιάσεις το ατομικό για το κοινό συμφέρον. Ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι θα χάσεις το πιο αγαπημένο σου πρόσωπο. Δεν είναι εύκολο. Αυτό είναι που ξεχωρίζει τους λίγους εκλεκτούς από το πλήθος των μετρίων. *[χτυπάει το Μιχάλη στον ώμο]* Χρειάζεται δύναμη για την κορυφή.

Ο Μιχάλης βγαίνει. Λίγο πριν βγει, ο Γιώργος σταματά και γυρίζει προς τον Λέανδρο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μην ξεχνάς. Είναι ζήτημα ισορροπίας.

Ο Λέανδρος μένει μόνος. Με τα δεμένα του χέρια σκεπάζει το πρόσωπό του. Κάθεται έτσι για λίγο. Σύντομα σηκώνεται και γκρεμίζει με ορμή το τραπέζι και τις καρέκλες. Στέκεται ακίνητος. Κοιτάζει ψηλά. Βγάζει μία κραυγή. Πέφτει στα γόνατα εξαντλημένος. Η κραυγή μετατρέπεται σε βουβό κλάμα.

Σκοτάδι.

~ 9 ~

Λίγες μέρες μετά. Πρώτες πρωινές ώρες, στο καθιστικό ενός σπιτιού. Ένας άνδρας, μία γυναίκα. Εκείνη πίνει καφέ. Εκείνος τρώει ένα σάντουιτς.

ΕΚΕΙΝΗ: Πέντε-έξι φορές. Τουλάχιστον.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και;

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε μπορεί.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου λέω, τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νεκρό;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, χτυπούσε. Την τελευταία φορά άφησα μήνυμα να με πάρει πίσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως σε αποφεύγει;

ΕΚΕΙΝΗ: Δε νομίζω. Δεν ξέρει τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα καλά, εξαφανίστηκε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έχω ιδέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Απ' τη μια μέρα στην άλλη;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι περίεργο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρ' τον ξανά. Τώρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Στις τέσσερις το πρωί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο. Έχω θολώσει απ' την κούραση. Είναι που θέλω να τελειώνουμε επιτέλους μ' αυτή την ιστορία. Έχει αρχίσει να μου τη δίνει.

ΕΚΕΙΝΗ: Όλα θα γίνουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ελπίζω μόνο να μου λες την αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι εννοείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σίγουρα τον πήρες; Μήπως το ξανασκέφτηκες; Μήπως άλλαξες γνώμη;

ΕΚΕΙΝΗ: Με αμφισβητείς; [δεν παίρνει απάντηση] Με αμφισβητείς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω τι να πιστέψω.

ΕΚΕΙΝΗ: Εμένα! Χωρίς εμπιστοσύνη, τι μας μένει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς. Δεν είμαι ο εαυτός μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα! Θα διαλυθούμε.

Σιωπή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σκέφτομαι να παραιτηθώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Τι συνέβη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχουν σπάσει τα νεύρα μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου φέρονται άσχημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι αυτό.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη σε ταράσσω. Στην κατάστασή σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι έχει η κατάστασή μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρέπει να έχεις καλή ψυχολογία.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιος το λέει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οι ειδικοί. Καταλαβαίνει τα πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε τριών μηνών δεν είμαι. Από τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Από πάντα. Το παιδί, λέει, ακόμα και πριν τη γέννηση, επηρεάζεται από την ψυχολογική κατάσταση της μητέρας. Γι' αυτό πρέπει να είσαι ήρεμη.

ΕΚΕΙΝΗ: Που τα διάβασες αυτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο ίντερνετ. Ξέρεις πόσα άρθρα βρήκα γι' αυτό το θέμα; Δεν θα το πιστέψεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε ένα χρόνο δεν έχεις κλείσει και θες να τα παρατήσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι θα βρεθεί.

ΕΚΕΙΝΗ: Διάλεξες την ώρα. Τα χρειαζόμαστε αυτά τα χρήματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου είπαν για ένα εστιατόριο.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσα αποκλείεται να σου δώσουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προτιμώ να βγάλω λιγότερα και να έχω την ηρεμία μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάμε για σταθερή δουλειά. Κι εσύ την πετάς στα σκουπίδια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και να γυρίζω κουρέλι; Αυτό θες;

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο ο εαυτός σου σε νοιάζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατάλαβέ με. Μου είναι πολύ δύσκολο να συνεχίσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Θα τον πάρω ξανά. Μέχρι να τον βρω. Που θα πάει, θα το σηκώσει. Αλλά δεν θα του πω αυτά που σκόπευα, αυτά που συμφωνήσαμε. Θα του πω να αναλάβει τις ευθύνες του. Εξάλλου, παιδί του είναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μείνω μαζί του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα δεν τον αγαπάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε μου αφήνεις περιθώρια. Προτιμώ κάποιον που με νοιάζεται κι ας μην τον αγαπώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σε διώξει.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πρόκειται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαζί θα το μεγαλώσουμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Μαζί; Πως;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το συμφωνήσαμε. Δεν το συμφωνήσαμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ήταν άλλα τα δεδομένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι άδικη!

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι λογική.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί γύρισες σε μένα; Γιατί μου ζήτησες να γίνω ο πατέρας του; Δε μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν αρκεί πάντα η αγάπη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχεις το δικαίωμα. Μ' εγκαταλείπεις μια μέρα χωρίς εξήγηση. Απλά μαζεύεις τα πράγματά σου και φεύγεις. Με αφήνεις μετέωρο να αναρωτιέμαι, να σκέφτομαι τι έκανα λάθος. Και ξαφνικά, μετά από μήνες, επιστρέφεις. Με ξεσηκώνεις. Με κάνεις να ονειρεύομαι ξανά ένα μέλλον μαζί σου. Δεν έχεις το δικαίωμα να μου το πάρεις πίσω. Όχι πάλι, γαμώτο.

ΕΚΕΙΝΗ: Όλα εξαρτώνται απ' τις αποφάσεις μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με εκβιάζεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Προσπαθώ να σε κάνω να δεις καθαρά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: *[μένει σκεπτικός για λίγο]* Τελείωνε η βάρδια μου. Έκανα έναν τελευταίο γύρο για να βεβαιωθώ ότι όλα ήταν εντάξει. Από το κελί του ακουγόταν ένας περίεργος ήχος. Σταμάτησα. Κοφτές ανάσες και σπασμοί. Πανικοβλήθηκα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι γινόταν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έψαχνα το κλειδί. Δεν το έβρισκα. Έτρεμα. Με τα πολλά κατάφερα ν' ανοίξω. Μπήκα και τον είδα. Κρεμόταν εκεί. Σιωπηλός. Ακίνητος.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιος ήταν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δύο ώρες μετά κι ακόμα να συνέλθω. Λοιπόν, τι λες; Εσύ θα μπορούσες να συνεχίσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάθατε γιατί το έκανε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι ο πρώτος. Πολλοί δεν αντέχουν.

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνουν πρώτα ό,τι κάνουν και μετά δεν αντέχουν. Όταν σκότωνες; Όταν βιάζεις; Το θύμα σου το ρώτησες αν αντέχει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως μιλάς έτσι; Που ξέρεις τι έκανε; Αν έκανε;

ΕΚΕΙΝΗ: Τις περισσότερες φορές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτή δεν ανήκει στις περισσότερες.

ΕΚΕΙΝΗ: Πως είσαι τόσο σίγουρος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τον έφεραν πριν τρεις μέρες. Εγώ τον παρέλαβα. Δε μιλήσαμε πολύ. Ακολούθησα το πρωτόκολλο. Του εξήγησα τους κανόνες, παρέλαβα τα προσωπικά του πράγματα, του έδωσα ρούχα και τον οδήγησα στο κελί του. Όμως μου έκανε εντύπωση. Ήταν διαφορετικός απ' όλους εκεί μέσα. Ειδικά στην πτέρυγα που δουλεύω. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι σκότωσε. [σκέφτεται] Όχι, μου φαίνεται αδύνατον.

ΕΚΕΙΝΗ: Τα φαινόμενα απατούν. Έτσι δε λένε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στοιχηματίζω ότι κάτι άλλο συνέβη.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι άλλο, μεσιέ Πουαρό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω... Ίσως να πρόκειται για λάθος. Ή να κάλυπτε κάποιον.

ΕΚΕΙΝΗ: Ή απλά να σε ξεγέλασε. Υπεράνω πάσης υποψίας. Θυμάσαι εκείνη την ταινία που βλέπαμε τις προάλλες; Με κείνον τον ψυχοπαθή; Κανείς δεν φανταζόταν ότι ο πράος υπαλληλάκος είχε ξεπαστρέψει τόσους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι και το άλλο. Έλαβα εντολή να τον οδηγήσω σ' ένα ειδικό τμήμα της πτέρυγας. Σ' ένα κελί μακριά από τα υπόλοιπα. Εκεί βάζουμε αυτούς που δεν θέλουμε ή δεν πρέπει να έρθουν σ' επαφή με τους υπόλοιπους κρατούμενους.

ΕΚΕΙΝΗ: Και τι σημαίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ήταν μια απλή περίπτωση. Κανείς μας δεν ήξερε γιατί τον έφεραν. Είχε τρία επισκεπτήρια. Ένα κάθε μέρα. Αυτό δεν έχει συμβεί ποτέ.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιος τον επισκεπτόταν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κανείς δεν ξέρει. Και τις τρεις φορές, οδηγήθηκε σε μία αίθουσα που απαγορεύεται η πρόσβαση στο προσωπικό.

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι όντως περίεργο. Όμως δεν πρέπει ν' αφήνεις να σ' επηρεάζει η δουλειά. Οι ζωντανοί με τους ζωντανούς και οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύκολο να το λες.

ΕΚΕΙΝΗ: Η ζωή συνεχίζεται. Εξάλλου, δεν σου ήταν τίποτα. Μη σκας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πριν λίγες ώρες βρήκα κάποιον κρεμασμένο. Καταλαβαίνεις; Τον άκουσα να ξεψυχάει. Πως μπορεί να είσαι τόσο αδιάφορη;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι περίμενες; Στις φυλακές σε προσέλαβαν, όχι σε βρεφονηπιακό σταθμό. Φυσικά και είναι δύσκολα. Γι' αυτό και πληρώνουν τόσο καλά. [παύση] Νόμιζα ότι ήσουν δυνατός. Ότι μπορούσα να βασιστώ πάνω σου. Γι' αυτό γύρισα. Μάλλον έκανα λάθος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά και μπορείς να βασιστείς. Μόνο μη μου ζητάς κάτι πάνω απ' τις δυνάμεις μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Καλύτερα να πας να κοιμηθείς. Δεν μπορείς να σκεφτείς καθαρά. Είσαι κουρασμένος. Και ταραγμένος. Είμαι σίγουρη ότι αύριο θα έχεις αλλάξει γνώμη.

Εκείνη σηκώνεται, παίρνει την τσάντα του κι επιστρέφει στη θέση της. Την ανοίγει κι αρχίζει να ψάχνει. Εκείνος την κοιτάζει απορημένος.

ΕΚΕΙΝΗ: Που τα 'χεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ξανάρχισες; Μου το υποσχέθηκες!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τρέχει τίποτα για ένα τσιγάρο. Το έχω ανάγκη. Εξαιτίας σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εκείνο το πλασματάκι δεν το σκέφτεσαι καθόλου;

Εκείνη δεν απαντάει. Συνεχίζει το ψάξιμο. Βρίσκει τα τσιγάρα. Μαζί βρίσκει κι ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί. Του το δείχνει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: [απλώνει το χέρι του] Δώστο μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το βρήκα στο κελί του.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί το πήρες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω. Δεν το σκέφτηκα πολύ.

ΕΚΕΙΝΗ: [του το δίνει] Έπρεπε να το παραδώσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω να μάθω.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι αν βρεις το μπελά σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρώτη φορά αμφιβάλλω για κρατούμενο.

ΕΚΕΙΝΗ: *[βγάζει ένα τσιγάρο απ' το πακέτο]* Το διάβασες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι ακόμα.

Εκείνη ανάβει το τσιγάρο και καπνίζει. Εκείνος ξεδιπλώνει το χαρτί κι αρχίζει να το διαβάσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρυμμένη μέσα στις φυλλωσιές, σε μία γωνιά της πίσω αυλής, δεν ήξερε τι την περίμενε. Φερόταν περίεργα τις τελευταίες ώρες, γύριζε ανήσυχη εδώ κι εκεί, σαν να έψαχνε κάτι. Δεν την είχα ξαναδεί έτσι. Την παρακολουθούσα διακριτικά, από απόσταση. Καταλάβαινα ότι ήθελε την ησυχία της. Όμως δεν την έχασα απ' τα μάτια μου. Ήμουν περίεργος να δω ό,τι θ' ακολουθούσε. Πρωτόγνωρο και για μένα και για κείνη. Δεν είχε χρονίσει καλά καλά. Την τελευταία εκείνη εβδομάδα, αν και δυσκολευόταν να σηκώσει όλο το βάρος, δεν διαμαρτυρόταν. Όταν βρήκε το κατάλληλο σημείο, ξάπλωσε και ηρέμησε δια μαγείας. Κι εγώ, πίσω από τον κοντινότερο θάμνο, γονατιστός, δεν τολμούσα να κάνω την παραμικρή κίνηση μην τυχόν και με καταλάβει. Σύντομα, άρχισε να τρέμει. Έβγαζε περίεργους ήχους. Άλλαξε θέση. Είχα πιαστεί, σχεδόν διπλωμένος στα δύο, αλλά ήμουν αποφασισμένος να περιμένω. Οι γονείς μου δεν είχαν γυρίσει ακόμα για να με αναζητήσουν. Τι τύχη. Οι φωνές της δυνάμωναν όσο περνούσε η ώρα, ώσπου ξαφνικά το είδα. Άρχισε να βγαίνει. Εκείνη ξεκίνησε να το γλείφει συνεχώς, μέχρι να βγει εντελώς. Τότε έκοψε με τα δόντια της τον ομφάλιο λώρο. Κοιτούσα εκστασιασμένος. Συνέχισε να καθαρίζει το μικρό. Όμως δεν είχε ησυχάσει. Άκουσα την αυλόπορτα. Ήταν η θεία. Μ' έψαχνε. Της έκανα νόημα να

σωπάσει και να πλησιάσει. Της έδειξα το νεογέννητο. Σήκωσα το βλέμμα και πρόσεξα τα δάκρυα στα μάτια της. Είχε αρχίσει ήδη να βγαίνει το δεύτερο. Ήταν ευαίσθητη η θεία σε κάτι τέτοια. Όταν έφτασε η στιγμή να κόψει ξανά τον ομφάλιο λώρο, τη ρώτησα ψιθυριστά: «Πως ξέρει τι πρέπει να κάνει;». Εκείνη, με φωνή που έτρεμε, απάντησε: «Είναι στη φύση της.» Με αγκάλιασε σφιχτά. Έκλαιγε με λυγμούς, όταν συμπλήρωσε «Η ζωή πάντα κερδίζει».

Εκείνη σβήνει το τσιγάρο. Μένουν σιωπηλοί. Κοιτάζονται στα μάτια.

Σκοτάδι.